

ПЪРВАТА ГИМНАЗИЯ НА ЯМБОЛ

ЮБИЛЕЕН СБОРНИК
ПО ПОВОД
25 ГОДИНИ ГПЧЕ „ВАСИЛ КАРАГЬОЗОВ“
40 ГОДИНИ ЕЗИКОВО УЧИЛИЩЕ
И 125 ГОДИНИ КАТО НАСЛЕДНИЦИ НА
МЪЖКОТО КЛАСНО УЧИЛИЩЕ

125
години

ЯМБОЛ, 2014 Г.

С БЛАГОДАРНОСТИ КЪМ:
„Кардинал БГ“ ЕООД - Ивanka Абренова
„Инджов-19“ ЕООД

ПЪРВАТА ГИМНАЗИЯ НА ЯМБОЛ

**ЮБИЛЕЕН СБОРНИК ПО ПОВОД
25 ГОДИНИ ГПЧЕ „ВАСИЛ КАРАГЬОЗОВ“
40 ГОДИНИ ЕЗИКОВО УЧИЛИЩЕ
И 125 ГОДИНИ КАТО НАСЛЕДНИЦИ НА
МЪЖКОТО КЛАСНО УЧИЛИЩЕ**

Под редакцията на: Йордан Милков Милков
Предпечат: Нелияна Георгиева - Студио 3 +
Печат: ИПК „График-2“ - Ямбол
2014 година
Ямбол

ЗА ГИМНАЗИЯТА ЛИЧНО

Уважаеми читатели,

С много любов и старание изготвихме този сборник за историята на нашата Ямболската езикова гимназия, която като наследник на Руската гимназия, Мъжкото класно училище и Мъжката гимназия, през тази 2014 година празнува своите юбилеи: 25 години Езикова гимназия, 40 години Езиково училище и 125 години като продължител на Мъжкото класно училище и гимназия. Сборникът няма амбицията да бъде историческа книга, а чрез изследванията на журналисти и колеги, както и чрез спомените за любимото училище на учители, директори и ученици, да се изгради образът на бинази ПЪРВАТА в Ямбол гимназия.

Като настоящ директор на ГПЧЕ „Васил Каравъзов“ - Ямбол, и 25 години учител от времето на създаването на гимназията, ще се опитам да споделя моите спомени за училището, което се превърна в кауза и смисъл на живота ми.

Преди 30 години получихме ключовете за семейното ни жилище в тогавашния ж.к. „Ленин“, сега ж.к. „Златен рог“. Започнах работа като учител, след 1 година като зам.-директор, в ЕСПУ „П. Хилендарски“, с. Скавица, община Ямбол. Сегашната сграда на гимназията започна да се строи през 1987 година. В комплекса живееха предимно млади семейства с малки деца и всички приветсваха появата на новата училищна сграда - най-модерната за Ямбол и страната - 30-класно училище, с кабинети, спортна зала и два закрити басейна. Сградата извисяваше ръст с всеки изминал месец, но тогава дори не съм предполагал, че 25 години от живота ми ще минат като учител и директор на елитната Ямболска езикова гимназия. Но съдбата си знае работата - след явяване на конкурс започнах като учител по БЕЛ в гимназията с директор Нанка Пасева-Стоилова. От този момент работата в гимназията се превърна в смисъл на живота ми.

ПЪРВИТЕ ГОДИНИ НА НОВАТА ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ

Училището не е само сграда, въпреки че добрата материална база е важна за качествен и ефективен образователно-възпитателен процес и е необходимо условие за висок резултат от обучението на учениците. Но не базата ме впечатли тогава, а чудесният педагогически екип, изграден от учители професионалисти, за които работата с учениците беше мисия и вдъхновение, и спрехотните мотивирани ученици. По-голямата част от учителите бяха от бившата руска гимназия, както тогава беше популярно ЕСПУ „Васил Караволов“ с изучаване руски и западни езици, и новите попълнения, предимно млади учители. Новосъздадената гимназия тръгна с летящ старт, за едно място се конкурираха 2-3 ученици. Педагогическият състав търсеше най-доброто решение на всеки проблем, понякога се стигаше до остри спорове, но всеки знаеше, че това е само и единствено в полза на учениците, защото никой не защитаваше личните си интереси, а само най-доброто за гимназията. Това не усети един водещ ямболски журналист и написа статия за Езиковата гимназия като „гнездо на оси“. Но разбра, че педагогическата колегия на ЕГ е „гнездо на работни пчели“, които са готови да направят всичко за училището си. В първите 2-3 години всички платихме своя „данък“ на политизираното общество: в края на учебната 1990/1991 г. беше сменен директорът Нанка Пасева, за кратко време се смениха 2-3 временно изпълняващи длъжността „директор“, но въпреки всичко гимназията неумолимо заемаше своята образователна територия в Ямболския район и печелеше доверието на родителите и учениците. За нуждите на преподавателите по чужди езици, с решение на ОБС бяха осигурени 2 апартамента. Още от 1990 г. гимназията започна да прибива преподаватели чужденци, предимно от „Корпуса на мира“ на САЩ от организацията „Преподаватели за средна и източна Европа“ от фондация „Фулбрайт“ и „Америка за България“; чрез посолствата на Република Франция и Федерална република Германия. Първите преподаватели бяха: сен. Варлюел и поредица от стажанти по френски език; по английски език - Фред Данана, Антъни Порто, Пол Норис, Ейми Рам, Рашел Смит, Кейти Бляквел, Джейн Ейвънс, Натаниел Брукман, Дженифър Стрелър...; Мари Грот - по немски език. Калка Печарова, Златина Желева и Билана Маринова бяха първите ученички, които продължиха обучението си в САЩ след тях. Десислава Исаева - в САЩ и Китай; първите в Американския универ-

ситет в Благоевград - Нина Огнянова, Какина Николова, Николай Колев и Дарин Дросев, а след тях вече повече от 100 ученици на гимназията забършиха унат и/или работят в Европа, САЩ, Япония, Русия, Китай, Канада, Нова Зеландия и др. В 8 подготвителен клас учениците бяха на целодневно обучение под ръководството на учителите по чужд език.

ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ И ГПЧЕ

От 25 март 1992 година до 14.09.1993 година директор на гимназията беше Демир Демирев, до преди това учител по БЕЛ в Математическа гимназия. Много добър професионалист, попаднал в „чужди води“, малко педантичен и трудно диалогичен, той успя за кратко време да противопостави на себе си голяма част от колектива, предложи преобразуване на гимназията на ГПЧЕ, реши да закрие следобедното обучение... и се стигна до разриб.

Може би тук е мястото за пореден път да развенчая няколко неверни твърдения, свързани с гимназията. Възникнали и разпространявани в резултат на скептичността и своеобразния анархизъм на част от нашата ямболска общественост.

Първо: Езикова гимназия ли е ГПЧЕ? Формално това са две различни абривиатури на едно и също училище. До 1989 година съществуваша езикова гимназия в няколко околени центрове. Когато започнаха промените, удобният начин за смяна на ръководните кадри в училищата беше промяната на имената: Френската гимназия в Сливен стана ГПЗЕ, Английската гимназия в Бургас - ГПЧЕ, Немската гимназия в Ловеч - ГЧЕ, в Стара Загора - ГПЧЕ „Роман Ролан“, в Кърджали - ГПЧЕ „Христо Ботев“, в Пазарджик - ГПЧЕ „Бертолт Брехт“ и т.н., а в Ямбол - ГПЧЕ „Васил Караъзов“. Нашата гимназия е със същия статут като изброените и много други, но никой от тези градове не твърди, че гимназията им не е езикова. И така ГПЧЕ „Васил Караъзов“ е профилирано езиково училище, както всички в страната - т.е. със статут на Езикова гимназия.

Второ: Преподаването на предмети на чужд език ли прави гимназията езикова? Определено Не. До 2002 година в Правилника за прилагане на закона за народната просвета имаше изискване 3 предмета да се водят на чужд език в 9 клас, 2 предмета - в 10 клас и 1 предмет - в 11 клас. През последните години разпоредбата е про-

менена, както следва „може да се преподават предмети на чужд език, ако е предвидено в училищния учебен план“. В нашата гимназия винаги са се преподавали предмети на чужд език (билингвално обучение), през настоящата учебна година - История и цивилизация, 9 и 10 клас; Психология и логика, 9 клас; Етика и право, 8 и 10 клас, на английски език.

Трето: Може ли чужди езици да се научат и в другите училища? Определено чужди езици на високо ниво, 2 или 3 езика в съответствие с европейската чуждоезикова рамка, могат да се научат най-добре в Езикова гимназия. В останалите гимназии също се учат чужди езици, но изискванията в тях са други, съответно обучението е по други профили и специалности. Но от значение е мотивацията на учениците и добрите преподаватели. И най-важното - като членове на Европейския съюз, дипломите за средно образование на учениците, завършили езиков профил, се признават като документ за владение на съответните езици. Това не важи за другите гимназии и техните ученици трябва да положат изпити по съответните чужди езици, за да докажат нивото на владението им. В гимназията работят най-добрите учители по чужди езици, катедрата по Английски език се е доказала с успехите на учениците, учителите по немски език работят целенасочено да поддържат висок интереса към езика и участват в престижните олимпиади и състезания, учителите по френски език, с инициативата и подкрепата на Неделчо Николов като директор от 4 юли 1995 г. до 14 септември 2006 година, реализираха първата езикова практика в градовете Триак и Жернак на Република Франция. Интересът по руски език почти изчезна след 1994 година, постепенно учителите по руски език сменяха местоработата си, за да отчетем към настоящия момент обучение по руски език само в 2 групи като втори чужд език.

УСПЕХИТЕ НА ГИМНАЗИЯТА

Материално-технически гимназията непрекъснато се обогатяваше: изградихме фонетичен кабинет още 1993 година за обучението по чужди езици; четири кабинети по информационни технологии - два от тях с терминални станции; разкрихме кабинети по БЕЛ, История и География, Физика, Химия, Биология, Арт кабинет и др.; библиотека с интернет читалня; 4 мултимедийни

зали; интернет клуб за учителите; стоматологичен и лекарски кабинет, книжарница и ксерокс, фитнес зала, спортна зала и два басейна, градина за спорт и отдох на открито и много други.

Не забвяха и успехите на учениците в науката, изкуствата и спорта: през 1990 година със златна значка бяха наградени трелостниците Иванка Великова, Калина Добчева, Марияна Никова, Ирина Радева, Людмила Цветкова - от тогава всяка година се награждават със златен плакет трелостниците постигнали отличен успех и завоювали призови места на национални и международни олимпиади, конкурси и състезания; членовете на редакционната колегия на в. „Ученик“, създаден през 1995 година, получиха националната награда „Рицари на познанието“; следват награди в конкурси по „Дебати“ на Европейската комисия; на отборите по математика в гр. Стара Загора, лауреати от национални олимпиади - по БЕЛ - Йордан Костадинов, по Френски език - Теодора Доненчева; златна маска на национален франкофонски театрален конкурс, първо място за постановката „Цигани“ на А. С. Пушкин, специални награди за ТС „Феникс“; успехи в музиката на Александра Дичева, Деница Хардживанова, Небена Колева, Пламена Атанасова и др.; в спорта - отборът по баскетбол шампион на ученическите игри с треньор Иван Ангелов, отборът по лека атлетика два пъти национален шампион и участник в олимпийските ученически игри в Прага, треньор Димитър Чаиов; Шесто място на отбора по волейбол, момичетата на ученическите игри в Хазанлък и още... още много други

Гимназията винаги е била отворена към родителската общност: в помощ на педагогическия екип е Училищното настоятелство с председатели Николай Кожухаров, д-р Донка Атанасова и Снежана Енчева, както и многото активни настоятели и членове на съвета на настоятелите; привлича е като партньори в образователния процес извънни личности: Георги Братанов и Стефан Чирпанчиев, Любомир Котев, Христо Караостоянов, Тенко Тенев, проф. д-р Иван Сарандев, Захари Карабашлиев, Николай Табаков, проф. Вачери Стефанов, Мадлен Алзафари и др.

Запазен знак и гордост за гимназията е ученическото самоуправление. Всяка година се избират съвети на класовете и Ученически съвет на гимназията, провежда се Ден на ученическото

самоуправление. От 2007 година гимназията има училищен омбудсман, избран с пряко гласуване от учениците и учителите.

Тези бележки са само част от моя личен поглед за последните 25 години на ГПЧЕ „Васил Каравъзов“ - Ямбол. В своите материали колежите ще допълнят и ще представят своята гледна точка и по този начин, надявам се, ще се получи по-лестра, пълна и интересна картина на нашата гимназия.

*Йордан Милков,
директор на ГПЧЕ „В. Каравъзов“ - Ямбол*

„И ВИЕ СТЕ ЖИВЕЛИ, И ВИЕ СТЕ ОБИЧАЛИ“

Фрагменти от историята на училищата, предходници на Гимназията с преподаване на чужди езици „Васил Карагьозов“

Борислав Ненов

Учителят Васил Карагьозов респектирал всички – бил начетен, знаел френски перфектно, според спомените на възпитаниците му от Педагогическото училище, а и освен завършена гимназия (по онова време това е добро образование) имал и една година учение в Гренобл.

Имал и кураж, щом се наел да преведе няколко книги – от Мюлер, Флобер, Юго, както и стихове на Мюсе и Прудон. Ямболският учител пишел на дъската стихове от френски автори, сред които бездесният Кирил Кръстев (негов ученик в Педагогическото училище) ни подхвърля в една от книгите си цитат:

„И вие сте живели, и вие сте обичали“.

Това обаче ставало в началото на 20-те години на миналия век, а Педагогическото училище, на което е наследник ППЧЕ, се появило много по-рано – още през 1906/1907 година. Тогава се наричало мъжка непълна гимназия, но съвсем скоро в нея започнали да приемат и момичета. Колкото и да изглежда днес странно на мнозина, България далеч преди ред други държави, например Швейцария, дава избирателни права на нежния пол. Алпийската държава позволила на жените да гласуват едва през 1975 година, и то след референдум, понеже първия път мъжете не позволили равенство между половете. Франция също по-късно, през 1945 г., дава право на глас на дамите, докато това станало в Третото българско царство още през 1937 година.

Днешната Гимназия с преподаване на чужди езици „Васил Карагьозов“ се появила от някогашното мъжко петокласно училище, създадено през 1890 година. През 1906 година в Ямбол се преценило, че има належаща нужда от Педагогическо училище и то станало факт. В началото децойките и момчетата били разделени, но още през следващата учебна година Учительският съвет констатирал, че „в осмисването на IV и V класове (по сегашната класификация) това са осми и девети клас! няма сунаш, които да порочат в нещо,

а напротив, грамадно е близанцето върху моралния им живот.

От друга страна, добавили педагозите, по успех учениците изобщо не падат по-долу от учениците и поради това намира „да си остане същия ред, досежно смесените класове“. Така чернот било пише в Протоколната книга на Педагогическото училище, но и това решение, както толкова други решения в областта на просветата в страната ни, не било последно. Ще минат няколко лета и преподавателите ще променят рязко политиката си и ще върнат разделените класове.

След време пак ще ги смесят...

В крайна сметка в Ямбол през 1939 година с парите и имотите, завешани от търговеца Иван Райнов за строеж на нова гимназия, както и с финансови средства от Министерството на просвещението, се построила нова и голяма сграда. Това сложило край на теснотията и почти невъзможните (така ги определят самите учители) условия и за ученици, и за преподаватели, които имало дотогава в горния курс на ямболските училища. В Педагогическото училище често една паралелка имала по 56-58 ученици, а стаите са тесни и било абсурдно да се учи по този начин.

Абсурдно, обаче като нямало къде, нещата така продължавали.

...Васил Карагьозов, патронът на Гимназията с преподаване на чужди езици, бил един от любимците на учениците в изкозашното Педагогическо училище. Френският възпитаник обаче имал свирепи проблеми с един от братята си, Недалко, който още учел към януари 1921 г. И учел именно в Педагогическата гимназия. „Малкият“ бил труден за удържане (баща им умрял рано, така че семейството трябвало да се оправя както дойде). Сложно положение – двана братя, единият в Педагогическия съвет, другият, ученик, почти непрестанно в нарушение на правилника. Васил Карагьозов не присъствал на съветите, на които падало и падало победението на размирния му брат. Тогава никой не бил формулирал нещата като „конфликт на интереси“, но хората си знаели, че не е редно да се смесват служебните с роднинските работи.

Въпреки че били обучавани за учители, юношите и девойките искали да видят всичко от живота. И Протоколната книга изобилства от наказания спрямо много от тях. Едни скитали без работа по улиците, други хвърляли в „Модерен театър“, за да видят новия сензационен филм (това обаче дълго време било забранено от просветното Министерство и се наказвало с намаляване на по-

беденето).

По-големите момичета отнасяли порция санкции за появата си по танцовални бечеринки, но там нямали право да се вясват и момчетата. Факт е и периодът, в който на педагогистите така ги наричали по онова време, не се разрешавало да посещават парка. Не се позволявало да ползват и читалнята на читалище „Съгласие“ (та дълги години играе ролята на градска библиотека), понеже вместо да попишат мъдростта на списанията, те жадно преглеждали политическите скандали по вестниците.

Трудно е да се изброят всички забрани, регламентираны от Учителския съвет. От спомените и документите за оназ епоха е видно обаче, че учителите често си затваряли очите за някои явно неелогични запрещения, каквото е това да сеходи на кино.

А и не били виновни за разпоредбата амбалските учители, а Министерството на просвещението, което ту забранявало, ту разрешавало, но все за кратко, да се видят на екран Хари Бор, Мери Пикфорд, Грета Гарбо, Лаурел и Харди...

Когато учениците попадали в салона на кино „Модерен театър“, вътре страстите нажежавали въздуха – всеки и всяка искали да покажат чувствата си.

Или просто да им бъде весело, докато почне прожекцията...

...Странни са днес педагогическите възгледи на оназ българска епоха – в Педагогическото училище имало изграден Ученически другарски съд. Този съд се избирал обаче от самите ученици от съответния клас, като изборът на председателя и двамата членове ставало чрез тайно гласуване. Класният ръководител имал право да участва в този съд само със съветателен глас.

Наказанията самоза, като доста от тях по-скоро били днес усмивки – напомняне, мъмрене, лишаване от право на изборител и избираем, лишаване от право на участие в излет, на посещаване на кинематограф, театри и други забавления.

Като си припомним как Министерството на просвещението почти перманентно държало забраната да не се допускат ученици в киното, подобни санкции са ала-бала. По-сериозни били други от наказанията, което може да налага Ученическият другарски съд – лишаване от право на пътуване с намаление по железницата, както и внасяне на делнието на провинения за разглеждане в Учителския съвет.

Да не забравяме времето, в което стават тези истории –

това е преди 1920 година, а тогава, както и дълго след това, превозът на пътници в България става изключително чрез влаковете. Автобусите са голяма рядкост, наличието на автомобил е сензация.

А и автобусната линия, тръгваща от Ямбол, можела да те закара до Бялово, а не до Пловдив или София. Така не оставали железниците, с които пътували и светилата на българската наука и изкуство, както и много от политиците и индустриалците.

Какво се изучавало в Педагогическото училище, което е предходник на ГПЧЕ? Математиката, българският език, географията, историята, логиката, естественията история, закон божий, гимнастиката, наричана и телесно възпитание, са ясни. Имало обаче и рисуване, красноречие и музика, като изучаването на музикален инструмент (цигулка) е едно от специфичните неща в това училище, защото повечето от неговите възпитаници ставали преподаватели и музикалната култура била наложителна. Това не само предполагало да има сред учителския състав качествени хора в музикално отношение, а действително те били налице. Йосиф Чешмеджиев създал операта „Тайните на Вардар“, а либретото написал Васил Карагюзов. Съвременниците твърдят, че творбата се радвала на голям успех. Нямало основания да не им вярваме.

Музиката е втъкана в историята на Педагогическото училище. Имало майстори на различните инструменти и сред учителите, и сред учениците. Дори момчетата изкарвали по някой лев с тези си умения, като свирели в киното (все още е епохата на немите филми и те се озвучават от пиано, а и от цигулка, според решението на собственика на киното). Търсели ги за да свирят и по ресторанти и кафенета, канели ги и в други градове, но училищният правилник забранявал тази дейност. Учениците пристъпвали често забраните, така попадали в списъка на тия с намаленото поведение. Сетне голяма част от тях са в основата на музикалния живот в Ямбол и то за десетилетия. Имената на Васил Свещаров, Кръстьо Кебеджиев, Димитър Калчев са познати на всички, интересувачи се от музикалната история на града ни. Да не говорим за съвременниците на оная епоха.

Много интересни личности се дипломирали в Педагогическото училище. То е епоха в ямболското образование. Но свършено непригодната сграда, както и промяната в наласите, изисквало да се пренесне на друга писта. Така се стигнало до повзата на Мъжката гимназия. Нейният тласък дошъл от големия ямболски търговец

Иван Райнов, който през 1934 година завещава цялото си богатство за строеж на нова сграда за гимназия. Иван Райнов Марков бил известен скъперник, но малко преди смъртта си решил да направи този шедър по възрожденски жест. Дарението било монументално в историята на града и по тази причина името на Райнов станало патрон на новото училище.

Завешаниите от него пари и недвижими имоти, към 1937 година те са вече на стойност 700 000 лева, действително станали темел, върху който да се почне строежът на новата гимназия. Събрали се от гимназиални фондове и помощи още 600 000 лв., два милиона добавила държавата, за да се стигне до появата на новата сграда през 1939 година. Нарекли училището Мъжка гимназия „Иван Райнов“. Няколко години по-късно тя вече наброявала 1336 ученици, разпределени в 32 паралелки.

„Аспарух Крайчев се появил на белия свят на 12 април 1901 г. в Ямбол. На 6 години пристъпил прага на новопостроеното училище „Отец Паисий“. Само основното образование било задължително тогава, ала и това било спазвано на книга - по селата имали нужда от работна ръка, а не от „интелигенция“. Крайчев имал амбиции, а и родителите му били готови на лишения, за да може той да постигне нещо повече. В 1912 г., обаче, Балканската война пратила на фронта всички учители от мъжката прогимназия, останала да действа само девическата, това ни обаява в спомените си Крайчев.

„В Първи гимназиален клас платих 50 лева такса, които башеми мъчно успя да отгледя“, така реди в мемоарите си Аспарух Крайчев. Тия мъки не били само в тяхната къща, протоколните книги са изпъстрени с доста имена на момчета и момичета, освобождавани от тия такси, тъй като имали свидетелство за бедност.

Куртка с яка от синьо сукно и панталон от чер, сукнен плат, формена шапка, черни обувци и лачен поясък - това е униформата на по-големите ученици от Педагогическото училище през 20-те години на миналия век в Ямбол.

„Учителите ни гледаха отвисоко: Иван Карановски бе млад, наперек, недосегаем, много знания. Изискано обличен“, това са редовете от неиздадената книга на Аспарух Крайчев. Карановски минавал за посетител по онова време, възрастност бил графоман, но напирещите се в началото на гимназиалния курс ученици не си давали сметка за бездарието на учителя си на литературното поле.

Фино облечен бил и учителят по химия, руският емигрант Михайлович. И той бил млад, сресан гладко, с изискано държане. Изисканото държане не било лесна работа. Педагогическата гимназия е в стара постройка, малка, и в парчетка имало по 55-60 ученици, а понякога дори и повече. А в она заразен от анархизъм и напоен с хормони Ямбол от началото на 20-те години на миналия век, да се бъде ред в класните стаи е античен подвиз. И все пак работата вървяла. От Педагогическото училище изскочили писателите Недялко Месечков (сега име на улица), големият художник Георги (Джои) Попов, също име на улица, поетът, журналист и литературен критик Лео Коен. Оттук тръгнали и неистовият изкуствовед Кирил Кръстев, създател на модернистичното списание „Кръстено“ и на Дружеството за борба срещу поетите, което подплашило и някои от най-популярните български писатели. Кръстев е автор и на първите монографии за Жорж Паматов и Пабло Пикасо. Същият Кирил Кръстев, на когото Българската академия на науките наскоро издаде цял том с модернистичните манифести и творби от другите му, тъй разностранни юнги.

Кирил Кръстев не е единствения в Ямбол, той е име на Художествена галерия. Има и професори, и политици от голям калибър, и всякакви други интересни „птици“, тръгнали от петокласното мъжко училище, от Педагогическото училище, от Мъжката гимназия „Иван Райков“, за да „размажат кунетата“ и по света, и из България. Защото са били подготвени за това, защото са имали самочувствието на знаещи и можещи младоци. Те не са се крили по-злите, попадайки в компании, имали претенциите за елитарност, а излизат на светло, за да оставят своята диря в българската история.

Какво беше писал някога, през 1921 година, учителят по френски език в Педагогическото училище Васил Караџов, на черната дъска в свой превод:

„И вие сте живели, и вие сте обичали“

ЕДИН ЖИВОТ

*Спомени на Иван Ончев, директор на Гимназия/ЕСПУ
с изучаване на руски и западни езици „Васил Карагьозов“ - Ямбол
от 1973 до 1987 година*

През 1973 година бях назначен за училищен инспектор в окръжен отдел „Народна просвета“ - Ямбол. В навечерието на Новата учебна година, за моя изненада, ме назначиха за Директор на Политехническа гимназия „Васил Карагьозов“ - Ямбол, училище с име, добре структурирано, смного добър учителски колектив и с добър ученически колектив.

Тогавашният началник на Просветата Недалко Гризоров далнобидно е преценил, че в окръгалипсба училище с езикова насоченост. Ръководството на окръга решава Гимназия „Васил Карагьозов“ да се трансформира в Руска езикова гимназия, която да осигурява кадри с чуждозезикова подготовка. И през учебната 1974/1975 година със заповед на тогавашното Министерство на Народната просвета училището ни е определено за Руска гимназия.

Бяхме смутени, защото първо, трудно можехме да осигурим учители по общообразователни предмети, които да ги преподават на руски език и второ, какъв ще бъде интересът на учениците към новото училище.

Оттук-оттам издирихме учители по география - Гочо Грозев и по биология - Вълчо Вълчев, които няколко години са работели в Русия (тогава Съветския съюз) усвоили говоримия руски език; и двамата - оженени за руски граждани. Освен тях веднага бяха назначени и съпрузите им - Раиса Георгиева - за заместник директор, и Нина Вълчева - за учителка по английски език.

Трудно, но комплектувахме учителския състав, осигурихме и определения ни прием и открихме учебната 1974/1975 година с първия випуск за града и окръга с езикова насоченост. Всеки учител, независимо от учебния си предмет, се стараяше да допринесе с работата си, с учителската си дейност да се утвърди името на новото училище.

Задължен съм и с голяма признателност ще спомена имената на Първите:

1. Иван Ончев - директор, зам.-директори - Раиса Георгиева и Катюша Сюлемезова, учители по БЕЛ - Юлия Кочукова, Лиляна Генчева и Панайот Грозев, учители по руски език - Елена Съртмаджиева, Аня Димова и Красимира Христова и Ирина Дякова, по западни езици - Виолета Дойчева, Йонка Чобанова и Мария Балахурова по немски език, — Загорска и Нина Вилева по английски език, по математика - Янка Ненчева, Нина Петрова, Пенка Мутарова, по физика - Боряна Йорданова и Мария Иванова, по химия - Николина Въртисорова и Исмаил Ибрахимов, по история - Веска Ковачева, Димитрина Бичварова и Елена Зайкова, по география - Надежда Баръмова и Иван Иванов, по биология - Нели Плочева и Иван Христов, по философия - Георги Марков, по ФВС - Енчо Ковачев, Пенка Шилизнава и Иван Ангелов, по пеене - Стефка Божинова и Елена и по Начално военно обучение - полк. Вичев, физическо и трудово - Ковачев и Милчев.

Трудностите, които ни съпътстваха почти всеки ден, всички заедно преодолявахме с общи усилия. Организирахме се Вечери, посветени на учени и на творби от различните изкуства, установихме добри и полезни приятелски отношения с Плевенската руска гимназия и организирахме състезания с техните ученици, викторини, посветени на важни исторически събития. Училището ни не рядко беше посещавано от делегации най-вече от Ташкент, града, с който Ямбол имаше договор за дружба и сътрудничество. В училището кипеше живот. Редубаха се ученически прояви, излъчвани с емоции, тъй нужни за всяко учебно забавление.

Директорът на новото училище на два пъти посети квалификационни курсове в Ленинград (днес Петербург) и в Москва. При разговори с колеги от други руски гимназии и с разговор с ръководителя на групата, инспектор от Министерството, разбрах че вече в някои училища има разкрити паралелки с разширено изучаване на западен език. Веднага след завръщането си в България отправих молба към Министерството на народната просвета да включи в плана си за следващата учебна година и нашето училище. Същото направи и съкурсистката ми, директор на Търновската гимназия. Само на едно училище щяха да разрешат, а разбрах, че съпругът на „Съперникката“ бил Председател на Окръжния народен съвет. Не се надявах на успех, защото знаех, че с едно вдигане на телефона и въпросът ще бъде решен в полза на Търново.

Не мина много време и получих съобщение да се явя на определена дата в Министерството в отдел „Чуждоезиково обучение“.

В разговор със завеждащия отдела чух: „Тази година паралелките ще ги дадем на вашето училище“. Нямах търпение да се прибера в Ямбол с радостната новина. Спомням си, бързият влак пристига-ше към 21 часа. Веднага съобщих новината на новия началник Райчо Димитров, разбрах, човечен и много земец. С голяма изненада чух: „Брат, няма да стане, другарите няма да са съгласни.“ Но ми обеща, че на сутринта ще ми се обади, след като говори с когото трябва.

Още в пъкно бях в училище. Отговорът не закъсня. Принуден бях да съобщя в Отдела, че се отказваме от паралелките. Помня само крайно обидната квалификация за другарите. Въпросът беше решен.

Другата учебна година нещата бяха значително променени. Този път дойде предложението да отправим отново молба за западните паралелки, защото езикът на врага трябва да се знае.

За следващата учебна година дадоха ни исканите три паралелки - по една по френски език, по немски език и по английски език, а за следващата учебна година, по наше искане английските паралелки вече бяха две. За трите паралелки имаше наши добри учителки. Когато се увеличиха английските паралелки назначиха за учителка филипинката Елена Димова. Виолета Дойчева, Мария Балахурова, Нина Вълева и Елена Димова са първите учителки на паралелките с разширено изучаване на западен език.

И така, профильт на училището отново беше променен. На табелката беше написано „Гимназия с разширено изучаване на чужди езици“.

Сградата, в която съжителствахме с Основно училище „Христо Смирненски“ стана много тясна, не можеше да побере учениците от двете училища.

В квартал „Каргон“ се строеше училищна сграда. Едно от училищата трябваше да отиде в новата сграда. Училище „Христо Смирненски“ като Основно училище с район на прием остана в старата сграда, а гимназията трябва да отиде в Каргона.

Новото ни училище според мен беше уникално. Взехме всички ученици и учители на Начално училище „Патриарх Евтимий“, част от учениците и учителите на Начално училище „Ради Иванов Колесов“, част от учениците и учителите на Основно училище „Ат. Кожухаров“, дадохани и шестгодишни първоклашници, седемгодишни първоклашници - руски паралелки и I, II, III и IV клас общообразователни паралелки, среден курс V-VIII клас (общообразователни

паралелки, горен курс - Руска гимназия и паралелки с разширено изучаване на западни езици и за капац целодневна детска градина. Общо в училището се събраха над 1800 ученици.

Сложен по състав беше и учителският колектив, събран от четири училища - детски и начални учители, учители от среден курс, учители от горен курс възпитатели, библиотекар, секретар - касиер (Ирина Милкова), помощен персонал. Имаше и трима заместници директори - за начален курс Йордан Георгиев, за среден курс Милена Банова и за горен курс Радса Георгиева. Общо в училище работеха към 100 учители и възпитатели. Не беше лесно на директора да се изправи пред такъв конгломерат от учители, които преценяват и оценяват всяка казана дума от него. А на празници, когато се изнасяше училищното знаме пред строените деца от детската градина и големите и най-големи ученици и наредените до тях 100 учители и възпитатели, директорът се изправяше да ги поздрави, изпитваше оправдано смущение, но и върховна радост.

За това време си спомням с признателност за учителския колектив. Събрани от различни училища с определени традиции, учители с различни характери и наклонности, с общи усилия всички - ръководство и учители за сравнително кратко време се създаде един добър колектив с осъзната цел и победение.

През годините, през които работехме, не създадохме проблеми на Държавното градско и Окръжно ръководство и на Ямболската родителска общественост.

Твърде скоро в училище можеше да се чуе: „Нашите учители, нашите ученици, нашето училище, нашият директор“, а това за мен беше доказателство, че различията са преодоляни и сборът от учители е станал учителски колектив. Сега мога да призная, че срещите с колектива при различни поводи за мене беше празник. Благодарен съм за почитателността, която учителите проявяваха към директора на училището.

Сложната структура на училището предполага богат и емоционален училищен живот. Всяка училищна степен имаше свои прояви - детската градина с учителки Мартинова и Калинка Върбанаева - едни, първокласниците - други, среден курс - трети, горен курс от всички профили - други. Рецитаторите готвени от 116. Янева участваха във всички училищни тържества и градски премежи.

Когато децата от детската градина ни поздравяваха с празника на Мама, първокласници декларираха, че знаят всички букви и

могат да четат, в средния курс драматизираха приказки с много актьори, в горния курс разискваха публично проблемите за дружба-та и другарството.

Седмичната на детската книга под ръководството на библиотекарката Емилия Проданова се превръщаше в истински празник за учениците от начален и среден курс. В училище гостуваха представители на различните изкуства. Няколко години гости бяха композиторите Дренников и Борис Карадимчев, в които заедно с учителката ни по пеене превръщаха срещите в часове, в които по пеене и музика.

Дълго ще се помни присъствието на немската делегация от град Хале, които връщаха посещението на наша делегация в ГДР. При срещата, като преводач използвахме както учителката, така и ученици от немската паралелка. А учениците от френските паралелки можаха да проверят преводаческите си способности при гостуването на френската група от преддверието на Париж - Вил-Жуиф.

Учителите по физическа култура Иван Ангелов - майстор на спорта по баскетбол и Ценка Шилианова, майстор на спорта по баскетбол, организираха и ежегодно провеждаха баскетбoлен турнир с всички учителски отбори от града. Турнирът се превръщаше във възбуждащ спортен празник.

С благодарност и признателност си спомням за моите колеги, които без да разбере отбелязаха петдесетгодишния юбилей на директора на училището. За тържеството поканили всички директори на Ямболските училища, държавни ръководства на града и окръга.

Времето, откогато излязох от училището, не е малко - близо 30 години, но споменът ми за учители и ученици е незаменим. Към тях се връщам много често, да не кажа всекидневно. Много моменти от живота в училище са запечатани в снимки, които често преглеждам. Събрах съм ги в пакет и върху него съм написал „Един живот“. Искам да напиша имената на всички, с които съм работил през тези незабравими за мен години, но сигурно ще пропусна името на някого, а то ще бъде много несправедливо. Само ще спомена, че много оредяхме. Не са малко тези, които си отидоха от този свят, бог да ги прости. На живите от все сърце - спокоен живот.

ИВАН ОНЧЕВ БОРУДЖИЕВ,
бивш директор на гимназията

ОТ ЕЗИКОВО УЧИЛИЩЕ КЪМ ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ

На 15 септември 1989 година отбелязват Ямболската езикова гимназия след като ЕСПУ „Васил Караџов“ с изучаване на руски език е преобразувано със Заповед на Министъра на образованието и науката РО-14-9/23.02.1989 година. Гимназията е настанена в новопостроеното 30-класно училище в ж.к. „Златен роз“, прогимназиалната степен остава в старата сграда и се създава ОУ „Николай Петрини“, а поради големия брой деца в ж.к. „Златен роз“, както и по настояване на родителите, се създава НУ „Проф. Петър Нодков“, настанено в един от учебните корпуси, заедно с езиковата гимназия. През първата учебна година в гимназията са приети 4 езикови паралелки с приемни изпити след завършен VII клас, заедно с пребрълените паралелки в гимназиална степен от бившето ЕСПУ учебната година започва с 17 паралелки. След 25 години тези факти са само част от историята на образователното дело в Ямболска област, но зад тази радикална промяна стоят усилията на доста хора, работещи и мислещи за създаване на общинска образователна система, отговаряща на новите изисквания и осигуряваща възможности за чуждоезикова или подготовка. По този повод и във връзка с 25-годишнината на гимназията разговаряме с г-жа Иванка Айрънова, която през този период е Началник на отдел „Образование“ на община Ямбол.

Г-жо Айрънова, как се стигна до идеята за създаване на Езикова гимназия?

- Благодаря за произвеият интерес, както и за това, че сте решили след изминалите 25 години да говорим за откриването на ЕГ. Връщаме ме доста назад преди промяната на 10 ноември 1989 година. В Ямбол винаги сме се стремили общинската образователна система максимално да отговаря на настоящите и бъдещите потребности от квалифицирани кадри. Идеята в Ямбол да се разкрие Езикова гимназия датира от преди повече от 40 години, но при нас до крайната реализация се стигна по-бавно, поради недоб-

рата координация между различните управленски нива и недостатъчно използваните възможности за лобиране по високите етажи на властта. Докато реализираме идеята за езикова гимназия в Ямбол, то в Сливен вече от години функционираше Френска езикова гимназия, в Бургас - Английска и Немска гимназия. Мога да кажа, че след 1987 година реализирането на идеята за разкриване на Езикова гимназия беше една от основните ми задачи и отговорности. Имаше подкрепата на Янко Боев, който беше кмет на Ямбол по това време. Провеждах се разговори в Министерството на образованието. Основният лобист на ниво Министерство беше Руси Русев, завеждащ „Учебен отдел“ в Министерството и дългогодишен главен редактор на сп. „Математика“. От Министерството поставиха задачата да се осигури сграда за новата гимназия. Внесохме предложение до ИК на община Ямбол гимназията да се настаня в новостроящото се 30-класно училище в ж.к. „Златен рог“. Първият етап завърши с изготвянето и изпращането на Предложението за създаване на Езикова гимназия до МОН, което трябваше да бъде придвижвано до Министъра на образованието за подпис и издаване на заповед. Постарахме се да го мотивираме сериозно: със специалния статут на района „Странджа-Сакар“, финансовите затруднения на родителите да изпращат децата си в Сливен или Бургас, наличието на сграда и учители по чужди езици; осигурихме апартаменти за учители по чужди езици от други населени места, а по-късно и чужденци.

Толкова лесно ли се реализира идеята. Не е за вярване.

- Не беше никак лесно. Първо решението за предоставяне на новопостроената сграда за гимназия среща сериозен отпор от родителите от ж.к. „Златен рог“, които настояваха за квартално основно училище. Политическото и административното ръководство на общината се притесниха от протестите и се направи компромис - да се създаде и Начално училище, което да поеме учениците на комплекса. Решихме проблема със сградата и с нетърпение очаквахме да излезе заповедта на Министъра на образованието и науката. Но... неприятно бяхме изненадани - заповедта на Министъра излезе в ДВ, но Ямбол го нямаше в списъка на новооткритите езикови гимназии.

Това изкаква техническа грешка, пропуск ли беше или лоша шега?

- Не успях да заспя няколко дни - за мен това беше сериозен

удар, бях вложила всичко в тази кауза, а сега се изпоставих пред ръководството на общината. Обадих се на Руси Русев в Министерството. Той започна да ми обяснява, че са забутали някъде предложението, не са го представили на Министъра и не са го включили в заповедта. Разбрах, че сами трябва да си решим проблема. Тръгнах към София и поисках лична среща с Министъра на образованието.

Явно срещата се е състояла и е имало ефект. Как премина срещата?

- Наложих се да се установя в София и да покажа на всички чиновници, че няма да си тръгна, докато не се срещна с Министъра. Накаж 3 дни, отплатяха и измисляха причини, но все пак бях приета. Обясних всичко на Министъра и бях приятно изненадана - Министърът нареди спешно да се изготви заповед за откриването на Езикова гимназия в Ямбол. След 10 минути донесоха текста. Министърът подписа и Заповед РО-14-09/23.02.1989 г. беше факт. С копие от заповедта „литнах“, така се чувствах тогава, за Ямбол. Разбрах колко бавно пътува „Диана експрес“, защото бързах да споделя не просто добрата новина, а за финала на една чудесна приключение за учениците и техните родители - Ямбол имаше Езикова гимназия. От този момент всичко беше в ръцете на новия педагогически екип с директор Нанка Пасева-Стоилова. Строителите ускориха дейностите, оборудването беше правено в движение, но на 15 септември 1989 година първият учебен ден в новата Езикова гимназия беше открит.

Всичко е добре, когато завършва добре. Екстремното решение ще окаже и някои затруднения в следващите години.

- Ако имате предвид, че базата не беше готова напълно - това е вярно. Доста дейности се довършиха през следващата година, започна лускането на спортния комплекс, някои кабинети не се дооборудваха, останаха недобършени дейности по дворното пространство... Оказаха влияние и процесите, започнали след 10.X.1989.

Имам предвид и недостатъчната прецизност на формулировката на заповедта за трансформиране, или скритата/унищожена заповед за ЕГ, но в следващите 2-3 години се предизвика остра дискусия, която доведе до ново преобразуване на гимназията в ГПЧЕ.

- Тези събития вече не са ми познати, защото напуснах заеманата длъжност и сферата на образованието. И до ден днешен се занимавам със семейния ми бизнес.

Г-жо Айрянкова, много Ви благодаря, че приехте да споделите фактите за създаването на Ямболската езикова гимназия от позицията на инициатор и пряк участник в събитията. Убеден съм, че вие и тогавашното ръководство на община Ямбол са направили едно добро дело за образователната система. През тези 25 години целият екип на гимназията прави всичко възможно да издигне училището до най-добрите езикови гимназии в страната. Очакваме Ви на празничните юбилейни инициативи.

- Аз също благодаря. Желая на всички учители и ученици на гимназията да работят всеотдайно за имиджа на гимназията, защото в XXI век владението на чужди езици е необходимо условие за реализация и успех. А мачи и девизът на гимназията е „Училище за победители“. Успех!

*Интервюто проведе: Йордан Милков,
директор на ГПЧЕ „В. Карагьозов“ - Ямбол*

ОТ ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ ДО ГПЧЕ „ВАСИЛ КАРАГЬОЗОВ“

Човек се чувства изключително горд, когато ръководителите на града му изгубват високото доверие да бъде първи директор на едно новооткрито учебно заведение. Но не по-малка е и неговата отговорност за изграждане на материалната база и учителския колектив, както и тяхното развитие. Само който е бил в тази позиция, може да оцени трудностите, които има да се преодоляват.

Заповедта на Министерството на народната просвета за откриване на Езикова гимназия и неето назначение се получи в края на учебната 1988/1989 година. Първата задача, която предстоеше, бе оформяне на преподавателския състав, който да поеме организацията и провеждането на изпитите за първия прием на Езикова гимназия.

Беше решено горният курс на ЕСПУ с преподаване на руски език и разширено изучаване на чужди езици „Васил Карагьозов“ да се пренесе в ЕГ, която ще продължи да носи името „Васил Карагьозов“. А това съвсем естествено определи и основното ядро на преподавателския състав. Инспекторите от отдел „Народна просвета“ поеха отговорността да определят кои преподаватели ще преминат към педагогическия колектив на ЕГ. Беше много труден момент и за тях, и за самите учители. Някои искаха да бъдат назначени, но не бяха одобрени. Други бяха одобрени, но не бяха съгласни да напуснат своите колеги. И така бяха определени:

- **Български език и литература** - г-жа Лиляна Генчева, г-жа Юлия Кючукова и г-жа Мария Гюлева;
- **Английски език** - г-жа Петя Пчеларова, г-жа Нина Велева и г-жа Елена Димова;
- **Немски език** - г-жа Мария Балахурова;
- **Френски език** - г-жа Величка Борисова;
- **Руски език** - г-жа Клара Леви, г-ца Поля Генчева, г-жа Красимира Христова и г-жа Тая Ивачова;
- **Математика** - г-жа Маргарита Хайнацка, г-жа Нина Петро-

- ба г-жа Пенка Мутарова;
- **Химия** - г-жа Николина Въртигорова и г-н Исмаил Ибрахимов;
- **Физика** - г-жа Боряна Йорданова;
- **Биология** - г-жа Ваня Янева;
- **История** - г-жа Димитринка Станева;
- **Философия** - г-жа Дафина Жечева;
- **Физическо възпитание** - г-жа Ценка Шилиянова, г-н Иван Ангелов;
- **Музика** - г-жа Стефка Божинова;
- **Военно обучение** - В. Русев.

За всички останали свободни места бяха обявени конкурси, в комисииите на които бяха преподаватели от съответните катедри от „Институт за усъвършенстване на учителите - Стара Загора“, инспекторатите от отдел „Народна просвета“ по определените специалности и директора на гимназията. С чувство за отговорност заявявам, че нито един преподавател тази, а по-късно и следващата година не беше назначен еднолично или наложен от някоя институция.

Като се имаше предвид специалността ми, независимо че бях преминала през двугодишна следдипломна специализация по „Организация и управление на образованието“, при назначението на зам.-директорите беше подложено много отговорно. Г-жа Росица Таскова, преподавател по френски и италиански език със своя натрупан педагогически опит, пое отговорността за организацията и провеждането на чуждозиковото обучение, а г-н Нико Георгиев Ников, специалист по БЕЛ, след дългогодишен стаж като организационен инспектор и също преминал следдипломна специализация по „Организация и управление на образованието“, бяха най-сполучливият избор за трудната и отговорна задача, която предстоеше.

Беше време назначените учители да се запознаят и с новата сграда, в която от началото на септември ще влизат заедно с класираните ученици - 3 паралелки с английски език и по две паралелки немски, френски и руски език. След последния час на учебната година колективно се отправихме към местонахождението на сградата. Изпълнени с оптимизъм, по целия път ме споделяха надеждите за по-плодотворен и успешен труд с децата на района. За мен не беше изненада това, което ще видят (тъй като многократно вече бях ходила там), но всички бяха като вцепенени от картината,

която им се разкри: цял учебен център с учебен корпус, спортна зала с плувен басейн, 2 общежития за момчета и момичета и корпус за извънучебна дейност. Нещо, за което всеки учител и ученик биха мечтали, но... Всичко беше само изградено – незапалено, липсват прозорци, врати, паркет.

Така че, ако искаме да открием учебната година в новата сграда, то трябва да насочим нашите усилия към добършване на учебния корпус със столовата, както и спортната база.

И тук трябва да подчертая, че нямаше да го има това училище, ако г-жа Николина Хаджигеоргиева, тогава директор на „Инвеститорски контрол“, не пое с типичната за нея отговорност на 15 септември учениците да влязат в новата сграда. Ежедневните сутрешни оперативки, на които поставяше конкретни за деня задачи на всеки подчиняващия, следваха от късните следобедни отчети за извършеното.

В един момент се установи, че макар да имаше изготвен проект за обзавеждане, Общинският съвет не беше насочвал средства за това. И отново г-жа Хаджигеоргиева успя с помощта на началника на отдел „Народна просвета“ г-жа Иванка Айрянова да убеди ръководството на града част от средствата по строежа на останалите корпуси да бъдат прехвърлени за обзавеждането.

След консултации с преподавателите по отделните специалности се извършиха промени в проектите, за да отговорят на техните виждания за една усъвършенствана материална база. Наложих се убеждаващият „Учебни технически средства и училищни мебели“ г-н Янчо Янчев ежесекундно да посещава цеха за училищни мебели в гр. Ловеч и лично да контролира тяхната доставка. А с помощта на колегите, които потърсиха преходна помощ от командирите на военните подразделения, беше осигурено разтоварването на цели тирове от бойници, даже и когато се налагаше това да се извършва и през нощите.

Всичко това се контролираше и подпалмаше лично от кмета на града г-н Янко Боев, а по късно и г-н Корсаков.

При откриване на учебната година на 15.09.1989 г. се наложи гостите да се провират между тунели от кашони, които бяха разтоварени през нощта срещу 15 септември от нашите приятели – войниците.

И така учебната година започна със 17 паралелки.

Тъй като при тези условия не можеше да се мисли за учебен

процес, г-жа Айрянкова издаде нареждане учениците да се изведат на есенна бригада, като дните за общественополезен труд се обединят с тези за екскурзии.

Но една част, предимно от момчетата от горен курс, оставаха и ръководени от г-жа Клара Леви бяха първи помощници на строителите. С тяхно участие бяха почистени класните стаи от остатъчния строителен материал и поставен паркетът. Бяха пренесени и поставени мебелите по всички стаи и фойета. Връщайки се от бригада в началото на октомври, учениците намериха едни светли, изпълнени със зеленина фойета, обзаведени с всички съвременни средства класни стаи, с автоматизирани завеси и екрани, компютърна зала, макар и обзаведена с „Прабел 8“, лекарски кабинет, зъболекарски кабинет и просторна столова.

За учителите бяха обзаведени с мека мебел стаи за отдих и подготвителни, уютна учителска стая и много катчета, изпълнени със зеленина, в които всеки можеше да си отсидне и отпори.

Но това, на което учениците най-много се радваха, беше богатата спортна база с плувен басейн, плод на деннонощен непосилен труд на г-н Иван Ангелов, г-н Христо Гайдаров и г-жа Ценка Шилианова, подпомогани от г-н Лерев.

Всички знаем, че материалната база е само едно от условията за провеждане на високоефективен учебен труд. Не по-маловажно условие са преподавателските кадри. Високата квалификация на назначените учители, утвърдени имена не само в града, но и в района, привличаха учениците и беше причина приемът за първите учебни години да се извършва още на първи кръг и то с изключително висок успех.

Много от учениците се насочваха към гимназията, защото само тук можеха да имат преподаватели англичани, американци, французи, германци... по Английски език - г-н Данана, г-жа Скот, г-н Антъни Порто, г-жа Рашел Смит, г-н Пол Норис, г-н Натанаш Брукман, г-жа Дженифър Среър; Френски език - сел. Варлюзел и поредица от стажанти; по Немски език г-жа Мари Грот и др.

Ние поставихме само основите на Езикова гимназия. Не всичко успяхме да завършим, но нашите последователи - г-н Демирѐв, г-н Николов, г-н Милков, надграждаха и надграждат започнатото всяка учебна година.

Затова и резултатите не такуваха. Учениците започнаха да забоюват четири места на различни извънкласни дейности. Техникът

списък за тези 25 години е изключително голям. ГГЧЕ „Васил Карагьозов“ се превърна не само в училище на творци, но и в училище на кадри, които вече принадлежат на света, както и светът принадлежи на тях.

С гордост следя всеки успех на учениците и учителите от нашата гимназия и вярвам, че тези успехи все ще се множат.

*Нанка Стоилова,
бивш директор на гимназията*

КРАТКИ СПОМЕНИ ЗА УЧЕНИЧЕСКИТЕ ГОДИНИ В ГИМНАЗИЯ „ВАСИЛ КАРАГЬОЗОВ“ 1952-1956 Г.

Роден съм в гр. Ямбол през 1939 г. като ученик в V и VI класуцих в училище „Климент Охридски“ до болницата. То беше прогимназия. През 1950/1952 г. започна преустройството на сградата. Разшириха я на запад. Една година VII класуцих в училище „Атанас Кожухаров“ в Карголя.

През 1952 г. в VIII клас се записах в Гимназия „Васил Карагьозов“ в сградата на бившето „Климент Охридски“ - вече с пристройка.

Директор на гимназията беше Димо Малешков, родом от с. Скалица, физик по специалност. Той беше симпатичен, строг, сплешива глава. Намериха му някаква черна точка в биографията, уволниха го като директор и той се премести в Глобдиг.

Директор на гимназията стана Боян Димитров Кушев, родом от Северна България. Женен беше за дъщеря на Недка и Делян Юркови. Преди да стане директор беше преподавател по биология и геология. Един много интересен и забавен учител, добър педагог.

Материалът по геология беше труден и сложен с кристалите и формите им (защо ли сме ги изучавали), но той намираше начин всички да знаят материала. Извикваше пред черната дъска 5-6 ученици (в десети клас бяхме само момчета) и казваше „Думаи, тайдо“. При него имаше отървани и изтървани, т.е. изпитани и неизпитани. Може предишния час да си изпитан и на следващия път отново. Когато някой подолърваше, той казваше: „Недей смърка като разбачена помпа, избърши си носа“. Всичко казваше със смех и никой не му се сърдеше. Подписваше се с трите си имена и ние се шегувахме боян Де Куш. Той доживя преклонна възраст. Като пенсионер измисляше лекции на различна тематика много вицове и чувство за хумор. Един ден ме срещна и каза: „Разбрах, че от всички „бъдства“, най-трудно е човекобъдството“; друг път каза „Аз съм ДС - домакинско снабдяване“.

По математика ни преподаваше Мария Мушкова. Много добра математичка. От нея съм запомнил, че светът ще тръгне на

преди, когато се използва повече математика. Сега с въвеждането на компютрите нещата отидоха много напред. Когато в нейните часове някой се опитваше да подсказва на изпитания, тя казваше: „Не му подсказвайте! Той не знае и не може да разбере какво му подсказвате“.

Учители по български език и литература ни бяха току-що завършили висшето си образование Иван Драгов, родом от с. Тенево, и съпругата му Цветана Драгова, родом от Северна България. Те се оженяха през годините. Бяха много добре подготвени и нас подготвиха добре. Тъй като възрастовата ни граница беше малка, ние се чувствахме добре с тях. Научиха ни на грамотност, с която се гордеем и досега. Те са живи и до днес и се срещаме с голямо уважение между нас.

По физика ни преподаваше Николов. Не знам откъде беше. Съпругата му Бояка Юркова също беше физичка и преподаваше във II гимназия. С директора Кушев бяха баджанази - водеха две сестри. Прякорът му беше Жилберт, вероятно някой учен физик. Правеше много интересни опити.

По химия ни преподаваше Евгения Стоянова, съпруга на учителя по математика в гимназия „Пенчо Стоянов“.

С отлични спомени съм за учителката по история Ана Накова. Тя беше учителка - артистка. Изживяваше всеки един урок. Завършила класическа филология, тя беше отлична историчка. Може би тя е причина за интереса ми към историята. Докато беше жива, се срещаме и тя проявяваше жив интерес към всички новости в археологията, особено за разкопките на Кабиле.

По география един след друг ни преподаваха Тодор Баръмов и съпругата му Надежда Кремъкова - Баръмова. Той беше много интелигентен човек с развито чувство за хумор. Освен материала по география той разказваше забавни случки от живота на видни исторически личности. В 10 клас ни пое съпругата му. Тя разказваше много бързо и увлекателно. Двамата бяха организатори на екскурзии до различни места - Варна, Дебел, Дряновския манастир и др.

Класна ръководителка ни беше Надежда Пенева, много интелигентна жена. Тя беше учителка по немски език и нямаше впечатления за преподаването по немски. Половината от класа учехме френски, а другите - немски. По френски ни преподаваше Йордан Михайлов - Тождето. Той свиреше на флейта и ръководеше училищната духовна музика. В нея свиреха повечето момчета от нашия клас: Янко Боев

на тромпет, Слав Томов и Васил Андреев на флигорни, Димитър Хлебаров на кларинет, Михаил Борисов на фогот, Георги Бонев на тромбон и др. Когато инструментите бяха в тях, през междучасията те свиреха танца и ние танцувахме.

По руски език преподавателите ни се сменяха често. Запомних съм Веса Янева, Стоянка Негева - по-късно началник на Градски отдел „Просвета“. В 11 клас ни преподаваше Йорданка Полова. Тя нямаше необходимата подготовка. Изкарача беше някакъв курс. Слабо подготвена, питаше в кой падеж е думата, ние мрънкахме „ителен“ и тя казваше добре.

По биология учителите се сменяха често. Освен Боян Кушев ни преподаваха Димитър Богдев и Димитър Слабов. Богдев беше много симпатичен човек със светли очи. Благ по характер, добър педагог и много тактичен, Димитър Слабов също беше добър преподавател.

В 10 клас по психология, а в 11 клас по логика ни предаваше Васил Желязков Василев. Той беше и зам.-директор на гимназията по учебната част. Беше завършил философия и знаеше много. Негов син бе главният архитект на града Георги Василев.

В 11 клас учихме астрономия и ни преподаваше физика Николов. Също в 11 клас изучавахме „Българска конституция“ с преподавател Негко Татарев. Мисля, че беше полезно.

Да 10 клас учихме рисуване. Преподаваше ни Паруш Гогов. В 9 клас бях съученик с Христо Табаков и Антон Трончев, по-късно художник. Те ми рисуваха рисунките, но Гогов винаги ми пишеше 3.

Чувах съм от предните випуски, че преподавател по музика и диригент на училищния хор бил Спартак Бутански от Врачанско, може би още жив. В 9 клас по музика ни преподаваше Сия Вурт. Хубава, висока, стройна. Тя ръководеше и ученическият хор. Записах се хорист и тя ми пишеше отличен. В 10 клас учител по музика дойде Атанас Паленков, който след това стана ръководител на Тракийския ансамбъл.

Учители по физкултура ни бяха Иван Тодоров - Раята и Янев.

Към края на 10 клас ме избика учителят по физкултура Янев и каза, че съм определен за знаменосец на гимназията. След манифестацията на 24 май всички ученици се строиха в двора. Знамето беше много красиво, подарено от военните. Приех го от Борислав Димитров, по-късно завършил право и работеше в Профсъюзите. Окръжния съвет, финансов отдел. Върху ученическите униформи

слагаме триколырни ленти. В края на 11 класа го предадох на Георги Янков Ставрев.

В нашия клас беше Михаил Борисов Гавраилов от семейство имигрирани от Хълско. беше много силен ученик. Особено по математика, завърши Софийския университет и стана доцент. Димитър Христов Хлебаров завърши инженерство и работеше в Бургас. Георги Анков Николов завърши задочно право и беше окръжен прокурор и адвокат.

Янко Димитров Боев завърши агроикономика. беше директор на мелебелния завод в Ямбол и после кмет на града. Станко Христов Станков от с. Лежница, Ехловско завърши медицина и работеше като педиатър в Бургас. Здравко Михайлов Шиников завърши агрономство. Стойко Стойков от с. Симеоново завърши икономика и работеше в Българската телевизия. Слав Томов завърши ветеринарна медицина и работеше в с. Долно Сахране, Казанлъшко. Тодорка Златева завърши агрономство и работеше в митнически контрол на пристанище Бургас. От класа Ангел Георгиев и Господин Статев завършиха Ж.п. институт и работеха в железниците. Панко Йорданов от с. Симеоново завърши т.п. институт и работеше на летище Стара Загора. Мария Трендафилова стана гимназиална учителка в "Атанас Кожухаров". Станка Афтанска, Зоя Колева и Калка Бостанджиева завършиха и работиха като медицински сестри. Петър Димитров Даскалов завърши икономика. Тоню Петров - зоотехника. Георги Бонев беше старшина в армията, а Васил Андреев международен шофьор.

От другите два класа на випуска излязени бяха Иван Димитров Обчаров, първи секретар на ОК на БКП, Саба Димитров Попов - зам.-председател на Окръжния народен съвет, икономист, след това на работа в Министерския съвет. Тодор Милушев Табаков завърши ел.инженер и беше директор на "Електро" - София, Божидар Димитров Крайчев завърши радиотехника и беше директор на завода за телевизори във Велико Търново. Д-р Симеон Симеонов - биден невролог в Ямбол. Благовеста Чобанова - лекар кожни болести, Николай Шопов - директор на фазанарията в Ямбол, Боряна Йорданова - физик и Николина Читакова-Въртигорова - химик, учители в гимназията, която се завършила, Танка Парушева Попова - също в Ямбол и София и др.

През юни 1956 г. завърших Гимназия "Васил Караѝзов" с пълно отличие. Матурата беше задължителна, независимо от оценките.

Материалът беше от 8 до 11 клас. Положих 8 изпита. Нямаше медали и часовници. Получих две книги: „Избрани съчинения“ от Д. Благоев и „Дидактически материализъм“.

Не знам защо сега се протестира срещу матураца. Тогава ние знаехме повече от сегашните ученици.

След това завърших история в Софийския университет и работих 37 години в Ямболския музей.

Петър Стефанов Петров

ВСИЧКО ЗАПОЧНА С ЕДНО ЖЕЛАНИЕ, ПРЕРАСНАЛО В МЕЧТА...

Есента на 2004 година беше време, в което работех като документалист във Френския културно-информационен център в Ямбол. Периодично пристигаха информации за различни конкурси и фестивали, организирани от Френския културен институт в София с цел популяризиране на френския език под различни форми.

Така научих за Международния франкофонски фестивал за училищен театър „Жан-Луи Баро“, който за поредна единадесета година щеше да се проведе в град Пловдив със съдействието на Френския културен институт, Альянс Франсез в Пловдив и Асоциацията на преподавателите на френски език в България.

Помислех силното желание, което избухна в мен, да подготвя група ученици, с които да взема участие в този фестивал. Но по това време просто беше невъзможно...

Есента на 2005 година. Вече работех като преподавател по френски език в ГПЧЕ „Васил Караъолов“ – Ямбол, гимназията, която завърших в далечната 1992 година.

В едно голямо междучасие директорът на гимназията г-н Невелчо Николов, франкофон по сърце и душа, събра всички преподаватели от катедрата по френски език на разговор за евентуално участие в XII Международен франкофонски фестивал за училищен театър. Сърцето ми подскочи – това беше началото на създаването на една мечта...

Рамо до рамо с моята всеотдайна колега Люба Василева започнахме да градим идеята. Изборът на текст не ни отне дълго време – и двете единодушно се спряхме на „Малият Принц“ от Антоан дьо Сент-Екзюпери. При изработването на постановката много ни помогна София Карастоянова, ръководител на театрална група „Палечко“ при НЧ „Съзласи-1862“, в чийто състав участваха ученици от гимназията, изучаващи френски език – Силвия Чанова, Нина Янкова и Ралица Дончева. Към тяхното трио включихме Невена Колева, Маринела Митева, Михаил Деновски и Александър Алексиев.

Училищната франкофонска театрална трупа беше готова за репетиции!

Силно беше възнението при представянето ни в Пловдив. Участващите театрални групи бяха от повече от 20 езикови гимназии в страната.

Актьорите дадоха всичко от себе си на сцената, за да представят достойно гимназията. Получиха заслужените аплодисменти на публиката. Журито не ни отличи с награда, но пак с представянето си дадохме сериозна заявка за следващата година.

Есента на 2006 година. Срещата и запознанството с режисьора на ямболския театър Атанас Жеков - Кроко беше решаваща за бъдещето ни втори участие в XIII Международен франкофонски фестивал за училищен театър.

С Невена, Силвия, Маринела, Сашо и Кроко започнахме репетициите на „Слузниците“ от френския автор Жан Жюно. Всеки ден, след редовните учебни занятия, тези деца, влюбени във френския език и театъра, не се умориха да работят над френския текст и сложния мизансцен. Всички се бяхме обединили около идеята да спечелим.

Ярко помня трите фестивални дни. Изграеше се в Синдикалния дом в град Пловдив. Конкурентите ни бяха едни от най-важните езикови гимназии в страната - 9 Френска езикова гимназия „Алфонс дьо Ламартин“ от София, ГГЧЕ „Ромен Ролан“ от Стара Загора, Френска езикова гимназия „Антоан дьо Сент-Екзюпери“ от Пловдив, ЕГ „Акад. Людмил Стоянов“ от Благоевград, ЕГ „Гео Милев“ от Добрич, Гимназия за романски езици „Г. С. Ракобски“ от Бургас.

Играхме в първия фестивален ден и после можахме да гледаме спектаклите на другите участници. През годините фестивалът беше придобил популярност и престиж и всяка гимназия се бореше за Маска - латина, сребърна или бронзова.

В съботната вечер журито, съставено от представители на Френския културен институт, Алианс Франсез и Асоциацията на преподавателите по френски език в България, трябваше да обяви наградения лауреат. Беше особено възбуждаващ момент за учениците, Кроко и мен, когато една от френските водещи обяви, че след дълго обсъждане журито не може да вземе своето окончателно решение и в неделя преди обед две гимназии ще играят отново, за да се преборят за Златната маска - трупата на ГГЧЕ „Васил Каравъзов“ и тази на 33 Езикова гимназия „Света София“ от София.

Днес Златната маска от XIII Международен франкофонски фестивал за училищен театър „Жан-Луи Баро“ достойно заема своето място в една от витрините на ГПЧЕ „Васил Караъзов“ – Ямбол, сред множеството други трофеи на неговите базилтаници-победители.

Тя „заведе“ училищната театрална трупа във Франция на Международен театрален фестивал, където нашите актьори Невена, Силвия, Мариже-ла и Александър, заедно със свои връстници от няколко европейски страни, радваха френската публика в продължение на седмица, в малките и големи градинета около град Руан, област Нормандия.

Тя, Златната маска, е също така и безспорно доказателство, че когато човек силно желае нещо, когато неуморно и с упорит труд, с всеотдайност и професионализъм вървиш към него, мечтата става реалност!

*Димитрина Керанкова,
преподавател по френски език 2002 - 2007*

ЗА ДУХОВНОСТТА И ЗА МАГИЯТА НА ТЕАТЪРА

2007 година. Бяхме преживели еуфорията от големите промени в обществения живот, които преобърнаха из основи и училищното образование – някои за добро, други не чак толкова. Все по-ясно обаче се очертаваше празнотата в духовния кръгзор на младите хора, обзърани в постоянно разместящата се йерархия на ценностите. Само ученето не беше достатъчно за запълване на представите за добро и зло, красиво и грозно. Така се роди идеята за създаване на театралното студио.

Учениците на ГПЧЕ „Васил Караъзогов“ – Ямбол винаги са се отличавали с подчертан афинитет към различните изкуства. Тържествата, празничните концерти, литературните четения и хепънинзи, подготвени с ентузиазъм и вълус, се превърнаха в запазена марка „Езиковата“ в културния живот на града. Младите хора имат потребност да се изявяват – нужна им е само сцена и добър наставник. Не беше трудно да намеря кандидати, за да осъществя идеята за театър. В началото бе състав в рамките на СИП по художествено слово. А първият проект – музикално-поетичният спектакъл „Пътят“ по стихове на Христо Ботев, Иван Вазов и други български творци. Спряхме се на музиката на група „Елизор“, която внесе съвременен акцент и се съчета прекрасно с посланието на спектакъла. Усетили тръпката на силните текстове, на чудото от екипната работа, младите театралци сами избраха и името на групата – „Феникс“ – възкресяващи от пепелта духа на изкуството. Когато бяхме съзлите в очите на зрителите и чухме възторжените им оценки, разбрахме: „Пътят“ е правилен. Последва и първото признание – през месец май 2008 г. съставът спечели първо място на театралния конкурс „Този свят е и мой“, организиран от Община Ямбол и читалище „Съгласие“.

През 2009 бяхме удостоени с първа награда на Националния конкурс за спектакли на руски език, организиран от Руския културно-информационен център в София и посолството на Русия в Бъл-

гария. Трупата се представи с драматизация на „Цигани“ от А. С. Пушкин. За реализацията на спектакъла неоценима бе ролята на Атанас Жеков – актьор и режисьор в ДТ „Невена Кокаянова“ и на г-жа Стефка Денчева – преподавател по руски език. На същия фестивал Мария Панайотова получи и наградата за най-добра женска роля – Земфира. Със същата постановка ТС „Феникс“ спечели и почетните първи места за цялостно представяне, за мъжка и за женска роля (Александър Гюбчев и Мария Панайотова) и на конкурса „Този свят е и мой“ през 2009 г.

От 2010 до 2014 г. с театралното студио работи и актьорът от ДТ „Невена Кокаянова“ Волен Митев. С откъс от неговата пиеса (написана специално за състава на ТС „Феникс“) „Ученическо царство“ трупата се представи на конкурса „Този свят е и мой“ през 2010, като този път Стоян Тодоров беше отличен с наградата за най-добра мъжка роля.

През 2011 г. пиесата получи две големи награди: за оригинален спектакъл на Международния младежки театрален фестивал в гр. Бургас и първа на Националния конкурс за ученически театри в гр. Сеплиево.

През 2014 г. Театрално студио „Феникс“ спечели две награди – първа за женска роля на Джесика Вълчева и втора за спектакъла „Беззащитно създание“ по А. П. Чехов на Международния театрален фестивал „Бургаски изгреви“. С две индивидуални награди от Националния театрален фестивал „Малкият принц“ в гр. В. Търново се завърнаха и театралите Дамян Желев и Джесика Вълчева.

Всяка година от създаването си досега участници от театралното студио са заемали почетните първи места и за индивидуални изпълнения в национални и областни конкурси.

За цялостната си творческа дейност ТС „Феникс“ беше удостоено с почетната награда „Сребърен герб“ от ОбС град Ямбол през 2009 г., а през 2014 г. – диплома за успешно участие в номинациите за годишните награди ПРОКУЛТУРА на българската асоциация на работодателите в областта на културата (БАРОК).

За всички тези успехи и отличия стоят много часове работа, много творческа енергия и ентузиазъм, бол за себепоказване, самодисциплина, съзнание, че таланта ти умира без труд. И убеждение, че театърът е магия, която те владее цял живот, ако веднъж те е докоснала.

Снежана Илиева, художествен ръководител на ТС „Феникс“

НЕКА ПРЕБЪДЕШ

Всеки в творческия си път има скъпи спомени. Носи ги в себе си винаги - до спомена за майката, за братя, за приятели. И аз имам своите спомени от далечната учебна 1982 година, когато постъпих като учител по биология в училище „Васил Караѝзов“ с класове от първи до единадесети. Няма да преловтарям думите за пърните класни стаи, първия училищен двор и пърната учителска стая. Сега този двор и тези стаи принадлежат на училище „Николай Петрини“, което обучава ученици до осми клас. Сега, когато ходя в него, за да вода или вземам вучките си, продължавам да срещам мои колеги от младостта ми.

Там водах биологичните дисциплини от четвърти до единадесети клас в продължение на седем години. Трудно ми беше да се пренастройвам от стил на стил, от текст на текст, от обем на обем, от възраст на възраст. Младостта обаче е щедра. Тя ти помага винаги, когато се затрудниш и така цели 20 години - от едната сграда, а после в 1989 година и в новия корпус, който е вече постоянен казачи на всички ученици - възпитаници на Еликова гимназия „Васил Караѝзов“ и на всички колеги, които искат да бъдат част от историята на едно училище и на един град.

Няма да забравя никога будните очи на нашите възпитаници, дошли да вземат знания и да окажат уважение към тези, които все още им ги дават.

Безбройни са участията им в училище и в извън редовните часове. По линията на Агро-биологичните станции всяка година се провеждаха с ученици до осми клас състезания и олимпиади. Винаги имаме класирани в първите места, а по линия на младежко-техническо творчество представихме наш макет, изработен от ученици, който включваше изследвания и наблюдения на местни породи овце в граничните райони. Беше показан на есенната изложба в Панаирни палати град Пловдив. С учениците от осми до единадесети клас освен участия и класирания на олимпиади разработвахме

реферати по теми свързани с изучавания материал. Стигахи сме с наши участници дори до национални конкурси. Сигурно някой, който чете тези редове и е бил участник в тези извън-класни форми, ще си спомни за тях. Не ще мога да изброя всички, но много определях своя професионален път благодарение на любовта си към предмета.

С особено умиление искам да представя и дбата състава за художествено слово, които освен ежегодните фестивали, даващи наставния първенец, претчетири години имахме и републикански изяви. Носители сме били на бронз, сребро, злато, както за колективни така и за индивидуални участия. Тук, освен задължителните знания по предметите, учениците получаваха и нещо друго - свобода на мисълта, на духа, творческа индивидуалност и уникалност. Ще изброя някои от спектаклите, които днес порасналите вече момичета и момчета докоснали се до онова което се бива само със сърцето, раздвяха своите таланти и умения. Ще си спомните ли по народни мотиви „Пристигайте празници чакани“; „Моме Тодоро, Тодоро“; „Крали Марко“; „Паленко“ по Валери Петров; „Малкият принц“ по Екзюпери; „Знаеш ли какво е театър, момчето ми?“ по Азот Мелконян; „Ямбол е роден, буктовият е стар“ - посветен на народните будители; „Рибен буквар“ по Петър Берон; „Жив презирах аз смъртта“ по стихове и писма на Васил Каравъзов; Поети с китара - „Булга Окуджава“ - стихове и песни изпълнени от участниците; „Петя на мозга Петя“ - по Петя Дубарова; „Ах, тази любов“ по Жак Пребер; „Ние, брабчетата“ по Валери Петров, който спектакъл сме представяли в три варианта - според възможностите на участниците, от които третия беше песен, текст и танц, което накара журито в град Бургас да стане с ръкопляскане на крака.

С учители бяхме подготвили „Светото българско слово“ по Марковски за един 24 май. „Да знаете братя, че днес е празникът на светото българско слово“ - се носеше от сцената и всеки ученик, учител или родител знаеше, че това се отнася и за него, защото и той е частица от българщината.

Сличния си пример и участие, учителите на това училище със собствена биография, даваше част от културата на града ни и така се блисваше и в културата на нашата съкровищница.

Словото вървеше ръка за ръка с музиката. Имаме вокална група и малък хор, който беше задължително използван при всички

празници. Тук учителите по музика можеха да откриват таланти, да ги школуват, а после много от тях да се изявяват на големата сцена като певци и инструменталисти.

За 20 години учителска работа и в двете училища съм видяла и участвала в един променящ се динамичен процес на даване и получаване на талентиране и обогатяване.

Езикова гимназия „Васил Караъзов“ е създател на единствения в южна България кабинет по екология. Един от най-добрите преподаватели в българия господин Боров в знак на благодарност към училището подари на кабинета по биология 15 обекта – птици и бозайници, които аранжирахме в пет екосистеми. Подготовката и откриването на този кабинет бяха придружени с посещение на не един природонаучен музей, за да можем отблизо да се запознаем с мякоци тъкности при аранжирането. Всичко това стана и съучастие на учениците от биологичните паралелки, които по-късно избрах предмета като старти в бъдещите си проекти.

Днес, когато вече не съм част от живота на училището, продължавам да мисля с любов за него, да го сънувам, да виждам жадните и умни погледи на нашите възпитаници, мислено да разговарям с тях. Продължавам да споделям лични неща, макар и наум с моите колеги, с които 20 години сме вървели заедно и да се сещам с тъга за онези, които не могат да опишат вече своите спомени...

Да си част от историята на един храм на науката в града ни те прави горд и благословен, както трябва да си горд, че си възпитаник на това училище и да работиш за авторитета му. Училище наше любимо, ти на града си така необходимо като очи вперили поглед към света.

Нека пребъдеш!

*Ваня Янева, учител по биология,
ръководител на групи за художествено слово*

ИЗВОР-И...

„Училище за творци“ е една своеобразна литературна школа, създадена на 25 ноември 1996 година от Веселка Петкова - преподавател по БЕЛ в ГПЧЕ „В. Караѝзов“. Точно в деня на св. Климент Охридски това необикновено и трудно поддържано се на описание Училище повика на среща ученици и учители, писатели и журналисти, любители на писаното слово... За да обяви резултатите от провеждания ежегодно от ГПЧЕ „В. Караѝзов“ национален литературен конкурс „Васил Караѝзов“, а също и чрез един възхищен и топъл празник, посветен на българското слово и красотата, да се опита да победи своите ученици към азбуката на Литературата и на Живота.

Днес, почти две десетилетия след началото, „Училище за творци“ е върно на своите традиции:

- Да провежда занятията си през ноември, в един от дните, отбелязващи патронния празник на ГПЧЕ „Васил Караѝзов“ - Ямбол.
- Да организира ежегодния литературен конкурс „Васил Караѝзов“.
- Да започва часовете и междучасията си с познатата и обичана мелодия „Родна реч“.
- Да има своя сборник „Училище за творци“ - дом на най-хубавите конкурсни творби, той неизменно започва с предговор от председателя на журито - писателя Иван Голев, и завършва с дълъг списък с имената на всички отличени автори на стихотворения и разкази.
- Да дава възможност за изява на всеки, който е усетил в себе си пламъка на творческото неспокойство, и да споделя със своите ученици и приятели истините, до които е достигнал.

Днес, почти две десетилетия след началото, „Училище за творци“ отбелязва със самочувствие своите успехи. Неговите най-из-

явени таланти получиха признание и в други национални конкурси и прояви:

- Десислава Желева (Випуск 2008) – поощрителна награда в Националният литературен конкурс „Петя Дубарова“, отлично представяне в Националния ден на ключовата компетентност „Общуване на роден език“, участие в националния кръг на олимпиадата по БЕЛ и по философия.
- Таня Иванова (Випуск 2003) – Специална награда на сп. „Пламък“ в Националния литературен конкурс „Петя Дубарова“.
- Елена Кожухарова (Випуск 2003) – I място в Националния литературен конкурс „Обичам те, живот!“
- Светла Тодорова (Випуск 2003) – I награда за поезия в Националния литературен конкурс „Петя Дубарова“.
- Донка Дончева (Випуск 2001) – I награда в Националния литературен конкурс „Живеем в Земята на ботев“.
- Русалина Султанова (Випуск 2001) – Големата награда в Националния литературен конкурс „Петя Дубарова“.
- Елиза Великова (Випуск 2000) – носител на многобройни награди и автор на две стихосбирки; преподавател по експресивна арт терапия в НБУ.
- Александър Корнелов (Випуск 1997) – автор на книги и статии, доктор по право, преподавател по процесуално право на ЕС, реферандер в Съда на ЕС.

Днес, почти две десетилетия след началото, „Училище за творци“ е щастливо със своите приятели. Сред тях са авторите на конкурсните творби – момичета и момчета от Благоевград, Бургас, Варна, Кърджали, Сливен, Стара Загора, Плевен, Пловдив, Пазарджик, София... А също и на техните учители, родители, близки.

Съхранило спомена за своето минало, живеещо многоцветно, то си и кръстопътнико настояще (отразено и споделено на страницата му във фейсбук – www.facebook.com/zavornitii), „Училище за творци“ следва към бъдещето и се опитва да отговори на въпроса „А утре!“ Какъв ще бъде този отговор зависи от избора на всеки, който е станал част от устрема на това толкова различно от другите Училище – да потопи дните си в тъмната и тъжна река на времето, в което живеем. Или да стопли душата си в светлите избори на Красивото и Доброто...

Веселка Петкова, учител по БЕЛ

ФРЕНСКИ ЕЗИК

През учебната 1989/1990 година със създаването на Езикова гимназия „Васил Карагьозов“ е приета първата езикова паралелка с изучаване на френски език като първи чужд език. Изучаването на езика започва в осми подготвителен клас с 23 часа седмично преди обед и следобедно обучение по езика с втори преподавател. В края на учебната година те полагат сериозен писмен и устен изпит по френски език, който ползвава преминаването им в по-горен клас.

До 1989 г. в Руската гимназия единствено съществуват паралелки с разширено изучаване на чужд език. И така основите на интензивното изучаване на френски език са поставени. Интересът към езика е голям и през следващите учебни години гимназията започва да приема по две френски паралелки. С утвърждаването на езикова гимназия едната от езиковите френски паралелки се заменя с биологична и мениджърска паралелки с първи чужд език френски език. Точно в този период в началото на учебната 1996/1997 г. се поставя началото на езиков обмен на учители и ученици в две училища от Жарнак и Триак в югозападна Франция, областта Шарапнт. Темата е „Историческо и културно наследство“. Първата група от 45 ученици, изучаващи френски език като първи и втори чужд език заминава за Франция през месец ноември 1996 г. Те са придружавани от г-н Неделчо Николов, директор на гимназията и франкофон, Величка Борисова, бисерка Славова, Стефка Делчева, Тодорка Пенева - преподаватели по френски език, както и Весела Сотирова, адвокат и председател на училищното настоятелство, дарител на гимназията и учредител на стипендия за детето, прието с най-висок бал във френските паралелки.

Групата от ученици и учители прекарва две седмици в училищата в Жарнак и Триак, които разполагат с общежития. През учебните дни от седмицата френските и българските ученици са на

станени заедно в общежитието, а събота и неделя българските учители и ученици прекарват във френските семейства. Създават се трайни и искрени приятелства. Организирант се екскурзии, посещения на музеи, посещават се учебни часове. Всичко това мотивираше допълнително нашите ученици и засилваше интереса им към езика.

През следващата учебна година домакини бяха учителите и учениците от Езикова гимназия. Те посрещнаха френските си приятели в домовете си и училището. И така този езиков обмен продължи до 2001 година като учениците на Езикова гимназия посетиха три пъти Франция, а французите 2 пъти България. За съжаление този проект приключи по финансови причини. Но той мотивира много наши ученици да продължат образованието си във Франция, а някои и в Канада. Много българици на Езикова гимназия завършиха френски университети в гр. Бордо, гр. Монпелие, гр. Дижон, гр. Лион, гр. Тулуза, гр. Страсбург, Париж, Монреал, Канада. Някои от тях вече работят в структурите на европейската администрация в Брюксел и Люксембург.

През 2008 година спечелихме двугодишен проект по програма Комenius. Наши партньори бяха една гимназия от Париж, гимназия от гр. Либорно, Италия и училище, намиращо се близо до Лондон. Темата на проекта бе: „Проблемите на съвременните европейски общества чрез песента“. От 2008 г. до 2010 г. участниците в проекта си размениха текстове и клипове на песни, анализираха проблемите, подготвиха концерти, обменяха идеи. Учениците на Езикова гимназия посетиха Париж и Либорно, а английските деца им дойдоха на гости.

През изминалите 25 години в гимназията беше създадена театрална трупa, която подготвяше спектакли на френски език. Нейн ръководител бе Атанас Жеков-Кроко. Трупата участва няколко пъти във Франкофонския Театрален Фестивал като най-големите ѝ постижения са спечелването на „Златна маска“ - първа награда през 2006 г. в гр. Пловдив, „Бронзова маска“ - трета награда през 2010 г. в гр. Стара Загора и наградата на публиката през 2011 г. в гр. Варна. Огромна заслуга за това имат преподавателите по френски език Бисерка Славова, Стефка Делчева, Димитринка Керанкова.

През учебната 2009/2010 година Министерството на образованието въведе провеждане на Олимпиада по френски език. В тази връзка трябва да споменем името на Теодора Аско Доневчева класирана всяка година на националния кръг на олимпиадата като последните две години заемаше престижното второ място.

За съжаление през последните шест години интересът на змболската общественост към френския език спадна, поради което той се изучава единствено като втори чужд език.

Ето и имената на учителите по френски език работили в гимназията в периода 1989 г. - 2014 г.:

Бисерка Слабова, Тодорка Пенева, Люба Василева, Стефка Делчева, Ваня Стоева, Влада Начева, Величка Борисова, Димитринка Керанкова, Бистра Митева, Петя Кондузова, Росица Таскова.

*Бисерка Слабова,
старши учител по френски език*

МАТЕМАТИКАТА В ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ

В профилирано езиково училище изучаването на математика е провокация, отговорност и удоволствие. Учениците идват предимно с хуманитарна насоченост, но те са мотивирани и гимназията предоставя възможност за развитие на математическите им способности. Още повече, че след като се утвърди приемът след 7 клас математиката, заедно с български език и литература е приеман изпит и участва в образоването на бака за класиране и прием.

Още от първата 1989/90 учебна година катедрата по математика беше водеща, попълнена от изявени и утвърдени ямболски математици: Маргарита Хайнацка, Нина Петрова, Пенка Мутарова, а след една година - Гинка Милкова и Станка Кавалджиева, която преподаваше и информатика. Преподавателите по математика бяха високо квалифицирани, в катедрата цареше дух на разбирателство и взаимопомощ, с много добри професионални и колегиални отношения, винаги е имало много добра приемственост. Обучението по математика се водеше на високо ниво, учениците бяха отговорни, получаваха много добра подготовка по математика. Голяма част от тях ползваха кандидат-студентски изпити по математика и бяха приети в университети с различни специалности. Учениците успешно се явяваха и издържаха тестовете SAT и TOIFEL и продължаваха образованието си в чужбина. Първите приети ученици в САЩ бяха Златина Желева и Калка Пчеларова с преподаватели Нина Петрова и Пенка Мутарова. Следващата година - Десислава Исаева, а до днес учениците, които се обучават в чужди университети по света, завършили и реализирали се са повече от 100. Учениците участваха в различни състезания и олимпиади по математика, цареше атмосфера на надпревара и стремеж за изява и усъвършенстване. През 1996 година отбори на гимназията участваха в национално състезание по математика между Езиковите гимназии в град Стара Загора в ГПЧЕ „Ромек Ролан“. Ученичката Мария Димитрова от 10 клас с преподавател Маргарита Хайнац-

ка завоюва индивидуална втора награда, а отборът на 9 клас с ръководител Гинка Милкова зае трето място. Три последователни години ученици от гимназията взеха участие в международното математическо състезание „Австралийско кенгуру“. Състезанието се провежда в град Ямбол, а изпитните работи се изпращаха и се проверяваха в град Канбера, Австралия. Участваха 500 000 ученици от света. Ученикът Калин Фотев с преподавател Гинка Милкова се класира сред първите 2% в света и получи сертификат за отличие от Университета в Канбера. През 1996 г. в гимназията като преподавател по математика постъпи Атанас Мутаров. Той работеше амбициозно и под негово ръководство отбор на гимназията през 1999 година участва в Национално състезание по математика между езиковите гимназии в град Ловеч. За съжаление рано свърши земният път на г-н Мутаров. През 2000 година започна работа утвърдената учителка г-жа Мария Стойкова, а през 2001 – младите и амбициозни г-жа Петя Коларова и г-жа Гали Дончева. През 2004 година 5 ученици от 12 клас се класираха за областния кръг на олимпиадата по математика, през 2005 година 1 ученик, през 2012 година – 1 ученик. През 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 година отбори на училището участваха в Националното състезание по математика между езиковите гимназии в град Ловеч. Класираха се в челната десетка, като Теодора Дончева с преподавател Мария Стойкова зае пето място, Николай Каваджиев с преподавател Мария Стойкова се класира на девето място, Стоян Лолев с преподавател Гинка Милкова – девето място. Учениците участваха в състезанието Математическо кенгуру, състезанието „София Бочукова“ и др. Ученици на г-жа Петя Коларова получиха награди от състезанието на името на София Бочукова. В рамките на проекта за трансгранично сътрудничество с гимназията от град Одрин се провежда обмяна на опит с колегите. Беше проведен открит урок по математика в интернет среда „Разположение на корените на квадратно уравнение“. Бяха посетени уроци на учители от гимназията град Одрин.

В катедрата по математика се обменят добри практики, провеждат се обучения, споделят се иновации, участва се в семинари и курсове, провеждат се открити уроци, работи се по проект „УСПЕХ“ и т. н. Цари атмосфера на колегизмост, професионализъм и работа в екип. През 2000 година в гимназията постъпи г-жа Петя Деновска като преподавател по информатика, а през 2010 година

и Петър Петев като преподавател по информатика. И двамата като добри професионалисти работят с учениците и подпомагат колегите в работата им с информационните технологии. В гимназията са работили и работят квалифицирани учители по математика - Нина Петрова и Гинка Милкова с първи клас - квалификация, Маргарита Хайнацка, Пенка Мутарова, Станка Кабаджиева, Гая Дончева, Петър Петев с втори клас - квалификация, Петя Деновска с четвърто ПКС.

Ще си позволя да благодаря на колегите за съвместната ни работа. Постъпих в гимназията през ноември 1990 година като преподавател по информатика. Заедно с директора тогава госпожа Нанка Стоилова открихме първия компютърен кабинет със 17 компютъра. След това продължих работа като преподавател по математика. Бях много добре посрещната от всички колеги. Всички сме свързани от любовта към гимназията, от преживените радости и трудни моменти, и заедно сме едно голямо семейство - екипът на Езикова гимназия - Ямбол. Честит юбилей!

*От името на колегите по математика
Гинка Милкова, ст. учител по математика*

УЧИТЕЛИТЕ ПО МАТЕМАТИКА В ГИМНАЗИЯ „ВАСИЛ КАРАГЬОЗОВ“ – ЯМБОЛ

В гимназията обучението по математика винаги е било на високо ниво.

Много популярен в България е **Атанас Радев**. Без висше образование по математика, той е един от най-компетентните специалисти по елементарна математика. Издава вестник „Математика“ (1908 г.) за гимназисти, написал 52 книги по математика, много научнопопулярни статии, съставил 40 оригинални задачи по математика, пробвежда от руски и френски художествена и математическа литература и статии. По политически причини е бил лишен от учителски права и работи като банков чиновник. От 1941 г. отново работи като учител. Виден учител и популяризатор на математиката, той е високо ценен и уважаван от учениците си и ямболската общественост за изключителните си постижения и голяма любов към математиката. Удостоен със званието „Заслужил учител“ и „Народен орден на труда“ – матен.

Пенчо Стоянов завършва специалност „Математика“ в Софийския университет и работи като учител по математика в Райково, Карнобат, летище Ямбол като метеоролог, в Девическа гимназия – Ямбол, Мъжка гимназия – Ямбол и Математическа гимназия – Ямбол. В нашата гимназия преподава на математически паралелки, работи като методист по математика и помага на учителите от окръга. Пенчо Стоянов е основател и дългогодишен председател на Ямболското математическо дружество. Ведър и сърдечен колега и учител, той е близък и справедлив съучениците си. Награден е с орден „Кирил и Методий“ II степен от МНП.

Глеб Хайнацки е завършил математика в Московски университет и в Консерватория. До 1941 г. в България не признават дипломите от Московски университет и дотогава е работил в Карлово, Бяла, Банско, Карнобат, Айтос, Ехovo, с. Недялско, с. Зимница, стажува в III Софийска образцова мъжка гимназия „У. Гладстон“. От 1941 г. работи в Мъжка гимназия Ямбол (ЕСПЧ „В. Карагьозов“). Той бъде масово използване на руските сборници в обучението.

Ръководеше кръжок по руски език. Отличен учител. Винаги първи в училище, вискателен към себе си и учениците си. Създаде математическо семейство: син, снаха, внук, а сега и правнук – математици. Особено вискателен е към сина си Роман, който завършва специалност математика в Софийския университет и работи като учител в ЕСПУ „В. Караѝолов“ от 1956 г. През 1962 г. е класен на първата математическа паралелка – випуск 1965 г. Роман Хайнацки извършва огромна селекционна работа в класовете на основните училища чрез провеждане на кръжочни занимания, като проучва наши и съветски опит и задълбочено се самообразова, като използва наши и руски математически списания. От подобранияте ученици се формира математическа паралелка, с която продължава да работи. В кръжочните занимания всеки ученик участва със свои разработки на теоретични въпроси и интересни задачи. Учениците участват и в математически радио конкурс на програма „Христо Ботев“¹, който по това време беше много популярен сред средношколците в страната. Решенията се изпращаха в радио София. Голяма беше радостта на онези, които си чуеха имената в следващото предаване. По това време особено се засилва олимпийското движение в България. През 1970 г. на подборния кръг за определяне на националния отбор се класираха 5 ученика на Роман Хайнацки (Антон Моллов, Илия Калдерон, Пламен Сидеров, Валентин Вакрилов и Пламен Чиримов) и първите трима бяха включени в осемленния отбор, представляващ България на международната математическа олимпиада в Унгария, гр. Кескей. Илия Калдерон взе III награда, благодарение на този успех и настойчивостта на началника на отдел „Просвета“, Недялко Григоров, Тодор Кучинов и Йордан Кучинов в Ямбол, бе открита Математическа гимназия, през учебната 1971/1972 г.

През 1971 г. Веселин Прематаров, ученик на Мария Мушкова се класира за подборния кръг.

В следващите години часовете по математика бяха намалени по брой и усилията на учителите се насочиха към подготовка на учениците за кандидат-студентски изпити, подготовка на реферати, квалификация. През 1996 г. на честването на 30 години Френска гимназия – Стара Загора на математическо състезание отбора на X клас с учител Маргарита Хайнацка се класира на II място, отборите на VIII, IX и XI клас с учители Нина Петрова, Гинка Милкова и Пенка Мутарова се класираха на III място от участващите в отбора, два от които от математически гимназии.

Маргарита Хайнацка, учител по математика

БИОЛОГИЯ

Биологията е един от най-интересните предмети за учениците. В кабинета по биология кипеше творческа дейност. Пред учениците се разкриваха тайните на живата природа - гледаха научно-популярни филми с определена тематика, провеждахме опити и лабораторни упражнения. Имашме срещи-разговори с изяви на лекари от града, участвахме в научни конференции по генно инженерство и биотехнологии, стъблови клетки и СПИН, ГМО.

Посещавахме беседи за вредата от алкохола и тютюнопушенето; здравословното хранене.

Изследвахме лабораторно замърсеността на водите на река Тунджа, посещавахме предприятия в Ямбол за проучване вредните емисии за въздуха и водата. Заедно с научната лаборатория на ХЕИ изследвахме микробиологичната обстановка в училище.

Проучихме популацията на блестящото лале в землището на с. Симеоново - балкански ендемит.

Дисекциите, микроскопските наблюдения... бяха като малка, приковаваща всички сетива на ученика и за учителя остава удовлетворението от вложениз труд. Много са момичетата и момчетата продължили да изучават медицина и фармация, физиотерапия и биотехнологии.

Наши ученици завоюваха почетни грамоти на национални състезания по екология в Силистра, Бургас, Пловдив - по опазване въздуха, Севлиево-фестивал „Науката е сцена“.

Тези, в чиито сърца ние, учителите по биология успяхме да запалим огъня за човека и природата, продължават да горят и в работата си за чест и достойнство на нашето училище.

Благодарим ви!

Христина Димитрова

ГЕОГРАФИЯ

Когато в първата си година като учителка по география в гимназията директорката г-жа Нанка Стоилова ми разреши да закупя за училището десет туристически раницы, няха и най-малка представа колко много работа ще „свършат“. Изключителното природно и културно разнообразие на България ми „подаде“ ръка.

Исках чрез създаване интерес към изобикалия ни свят, да улесня работата в часовете по география, да провокирам амбиция за повече знания, да положна в изграждането на широко скроени млади хора. Пътуванията дават много.

Запознавахме се с различни традиции, култури по европейските страни - Франция, Австрия, Чехия, Гърция, Македония, Турция... и откривахме, че те хората са навсякъде... хора. Учехме се на преклонение пред минало, история, култура; на уважение и съпричастност; на толерантност.

За 25 години раниците „изкараха“ в планината над 1200 момчета и момчета, които с други очи видяха природата. Пътешествията във високите ни планини носеха със себе си приключения, предизвикателства. Екскурзионните летувания и екскурзиите в страната и чужбина станаха традиционни в гимназията. Открихме много нови приключения. Признатият умора вървеше с чувства и емоции, непознати в градски условия. Учехме се на отговорност и доверие към другите около нас, на коректност. Едно „зареждане“, една „инвестиция“ при която... колкото повече пътуваш, ставаш по-богат. Искаме да запазим природата и за поколенията след нас:

Кой спечели? Колкото повече пътуваме... откривахме себе си, опознавахме се! Географията и тя... спечели. Над хиляда икономисти, екскурзоводи, учители и други в различни сфери на икономиката, я ползваха като кандидат-студентски предмет за ВУЗ.

Аз... имам група ученици от участниците знае, имам съмишленици и много приятели, вече от няколко поколения...

Радка Иванова, учител по география и история

ВАСИЛ КАРАГЪЗОВ

Васил Георгиев Карагъзов (23.11.1889 - 09.05.1925), български поет и преводач, е роден в Ямбол в многочленното семейство на разорен търговец. Много рано остава кръгъл сирак, живее в тежки условия. Завършва прогимназия и учи гимназия в Ямбол, Стара Загора и Пловдив, където завършва (1907). В гимназията за да се препитава, преподава частни уроци. После учителства в родния си край. Става член на учителската група „Пролетарий“. Завършва с отличие шестмесечни курсове по френски език и литература в университета в Гренобл през 1908 г. Отлично владее френски, руски и немски, а в последните години от живота си научава английски език. Учителства в Карнобат, Ямбол, Казанлък, където заедно с Тодор Павлов подготвя издаването на сп. „Слънце“ през 1914 г., но войната го осуетява. Участва в Първата световна война, записва преживяванията си в дневника „На война“, оставя над 450 писма. През 1921 г. пристига в София, където е учител в Първа мъжка гимназия, но скоро напуска учителството и се отдава на литературен труд. Включва се в бойните групи на БКП (т.с.), полага големи грижи за изграждане на столичната партийна организация. Запознава се с Христо Ясенов, сътрудничи в сп. „Пламък“ (1924-1925), редактирано от Гео Милев; както и в „Съвременник“, „Просвета“, „Учителско дело“, „Литературна беседа“, „Знание“, „Борба“, „Венец“, „Бисери“, „Съзнание“, „Листопад“, „Тракийска лира“, „Народ“, „Всеобщ преглед“, „Социалистически преглед“, „Българян“ и др. Автор на книгите „Пролетарски песни“ (стихове и проза 1908 - Ямбол), „Отронени листа“ (стихове, 1912 - Ямбол), „Тайните на Вардар“ (драма в стихове, 1921) - либретото на операта „Тайните на Вардар“ от композитора Йосиф Чешмеджиев (1921). Остава в ръкопис поемите „Дърбари“ и „Годек“, драмата „Двете царици“, детската пиеса „Вълшебните згоди“ и десетки стихотворения. Пребежда от френски език - „Легендата за Виктор Юго“ от Пол Лафарг, „Интернационалът“ от Йозеф Пютне,

„Мадам Бовари“ от Флобер, „Учени жени“ от Мوليер, творби от Лабрюйер, Виктор Юго, Готие, Марселина Деборг-Валмор и др. от руски – произведения на Горки, Бунин, от английски – стихове от Шели, от немски – Хайне. След атентата в църквата „Света Неделя“ се укрива поради опасения за живота си. Арестуван от полицията (16.04.1925), съден, но оправдан. На излизане от съдебната зала е отвлечен и убит. На 09.05.1925 г. е обявен за „безследно изчезнал“. На 30.09.1934 г. Върховният съд на НРБ съобщава, че поетът е удушен с въже в казармите на софийския гарнизон. В годините на социализма са публикувани „Избрани произведения“ (1959) и „Кървави минути. Избрани произведения“ (1970).

ДИРЕКТОРИ:

Иван Инджов	1944 г. – 1950 г.
Димо Мачешков	1950 г. – 1954 г.
Бозн Күшев	1954 г. – 1962 г.
Вася Полова	1962 г. – 1963 г.
Слав Колев	1963 г. – 1973 г.
Иван Ончев	1973 г. – 1987 г.
Стоян Стоянов	07.1987 г. – 12.1987 г.
Нанка Стоилова	1988 г. – 1991 г.
Нико Никол Нина Петрова	01.09.1991 г. – 11.03.1992 г.
Демир Демирев	1992 г. – 1993 г.
Йордан Милков	1993 г. – 1995 г.
Недчо Николов	1995 г. – 2006 г.
Йордан Милков	2006 г.

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРИ:

Илия Аджелов	1945 г. – 1946 г.
Георги Наков	1946 г. – 1950 г.
Митка Микдова	1951 г. – 1952 г.
Бозн Күшев	1952 г. – 1954 г.
Милена Стоянова	1954 г. – 1956 г.
Васил Василев	1956 г. – 1960 г.
Стоянка Еркекова	1960 г. – 1961 г.
Георги Бояджиев	1961 г. – 1962 г.
Кирил Попов	1962 г. – 1970 г.
Йордан Доинев	1966 г. – 1968 г.
Тройка Чалърова	1968 г. – 1979 г.
Катюша Сюлеметова	1973 г. – 1981 г.
Райса Георгиева	1975 г. – 1989 г.
Йордан Илиев	1980 г. – 1989 г.
Милена Николова	1982 г. – 1989 г.
Росица Таскова	1990 г. – 1991 г.
Нико Никол	1990 г. – 1991 г.
Нина Петрова	1991 г. – 1992 г.
Божана Кафалова	1991 г. – 1992 г.
Недка Бакалова	1992 г. – 1995 г.
Георги Георгиев	1992 г. – 1995 г.
Нико Никол	1995 г. – 1996 г.
Бисерка Славова	1995 г. – 1996 г.
Снежка Рускова	1996 г. – 2001 г.
Тенчо Василев	1996 г. – 2006 г.
Мая Стойкова	2002 г.
Нико Никол	2010 г.

ИСТОРИЯТА НА ГИМНАЗИЯТА В СНИМКИ

1889 г. - 1944 г.

Първи випуск от Държавна педагогическа гимназия 1913/1914 г.

Учителски колектив при Ямболското педагогическо училище
1909-1933 г.

Лабораторно упражнение в час
по химия

Ученици, участвали в бригадир-
ското движение

Снимките са предоставени с любезното съдействие
на Държавен Архив - гр. Ямбол

1945 г. - 1989 г.

Абитуриентски бал на ученици от ЕСПУ „Васил Караѝзов“ с преподаване на руски език

Ученици, участници в състезание

Част от учителките в ЕСПУ „Васил Караѝзов“

Математиките на първа
гимназия

Колективът
на Руската гимназия

Роман Хайнацки
1973 г.

Атанас Радев, Мария Мушкова,
Глеб Хайнацки, Матейков

Участие
в манифестация

Петър Канев предава знамето
на Илия Мавров - 24.05.1972 г.

Ха клас френската група
с Виолета Дойчева - 1985 г.

Първата математическа паралелка в гимназията - 1965 г.

Честване на 100-годишнината от рождението
на Васил Карагьоргов

Художествено
слово,
ръководител
г-жа Вана Янева

ОТ 1989 ДО ДНЕС

Участници в Театрално студио
„Феникс“

Постановка „Цигани“
на А. С. Пушкин

Гинка Нанкова с ученици от десетата паралела

Първата награда на в. „Ученик“
1996 година

...и пореден Рожден ден
на в. „Ученик“

Колективът на ГГЧЕ „В. Караџов“ през 1992 г.,
с директор Демир Демирев

Участници в „Училище за творци“

Изпращане на Първия билуск на
ЕГ „В. Караџов“,
с директор г-жа Нанка Стоилова

Част от учителския
колектив в офиса
за почивка

Малка част от забравяните награди от ученици

Един от Празничните концерти на ГПЧЕ

Във възра
на „Сиртаки“

Ръководителите на група по
проект „Коменски“ в Париж

Езикоб обмен на ГПЧЕ
във Франция

Проект „Приветствие без граници“
с Гимназията в гр. Одрин, Турция

Кабинет по Биология

Училищната библиотека

Училищна униформа

Участие в проект „Коменски“, Либорно – Италия

Екскурзионно летуване с г-жа Радка Иванова, Пирон

Откриване на новата сграда на ЕСПУ „В. Карагьозов“ с изучаване на руски език през 1978 г.

Тържество в гимназията

СПОРТ

Отборът по волейбол

Отборът баскетбол на ПЧЕ

Баскетбол момичетата

Спортистите на ГПЧЕ

Отборът по во-
лейбол, участник
в Националните
ученически игри -
гр. Казанлък

Отборът по
баскетбол в най-
спортното време
на гимназията

Отборът
по баскетбол -
бронзови медалисти

Коледно надиграване в гимназията

Отборът на учителите от гимназията

УЧИЛИЩЕ ЗА ТВОРЦИ

Една от старите сгради на Гимназията

Гимназията сега

